

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.12

Добрий ранок!
ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№45
(195),
19—26
листопада
2009 р.

Четверговий випуск

Ціна 1,00 грн.

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. **Б. Паскаль**

Не буде з Хама пана Чому ще років п'ятдесят президентами України мають бути українці

У день Святої Трійці року Божого 2009—го, після святої літургії в Успенському соборі Києво-Печерської лаври, об 11.30, на Віктора Януковича зійшов «дух святий» в образі Ганни Герман із суфлером американського виробництва. На невидимому екрані було написано: «Серце підказує мені: обрання Президента всенародно на прямих виборах — це єдиний правильний вибір, на який слід зважитися. І я його роблю. І нехай Господь нам помагає!» Якось пані Оксана з Тернополя негайно назвала виступ Януковича «вчинком справжнього чоловіка». Той аж розквітнув в усмішці. Навіть депутатка Ліля Григорович назвала цей вчинок «чесним кроком».

Із запізненням на вісім із половиною годин того ж 7 червня «двоцифровий дев'ятого» року на екранах телевізорів з'явилася Юлія Тимошенко і сказала: «Пропало все. У мене не те на суфлорі». «Дух протиріччя» зрадив її, «стрибнувши в гречку» з Януковичем, і вона мусила визнати, що «АОліція на двох», навіть на чотирьох, поки що не буде. А вона йде на вибори Президента. І переможе!

Тепер обоє — Янукович і Тимошенко — зареєстровані кандидатами на президент. До виборів — два місяці. Ще є час поміркувати, чи гідні ці «герої» найвищої посади в державі.

Змова «неапостолів», які пішли по «воєнні трофеї»

Тоді, 7 червня, змовники не поділили кірсла: кому бути Президентом, а кому — Прем'єром. Тому українського ГКЧП не сталося. Ревізія Конституції і вибори кишенькового Президента в залі Верховної Ради — не пройшли. Бо коли два зловмисники збираються «на дело», то вони найбільше бояться одне одного. А коли виникає загроза зриву «дела», вони навипередки біжать доносити на «поделника». Цього разу боягузливим, зате спритнішим, виявився Янукович...

Пригадую, 1973 року слідчий Микола Цімох дав мені в слідчому ізоляторі КДБ прочитати сатиричну повість одного латиноамериканського письменника, називалася, либонь, «Змова 12 апостолів». Дванадцять генералів змовилися вчинити державний переворот. (У Південній Америці тоді це була звична справа. Побував навіть анекдот, що змовники вчинили державний переворот у перерву між футбольними таймами. І ще встигли на другий тайм). Так — от, один із дванадцятих змовників поміркував собі: «Треба донести». І попрямував до служби безпеки. Але по дорозі зайшов випити чашку кави. Коли ж підійшов до СБ — його «пов'язали».

— Та я прийшов донести на змовників!
— Ти прийшов останнім, — сказали йому.

Із початком виборів Президента український варіант цього анекдоту розігрується далі. Головна інтрига залишається тією самою: хто з цих двох змовників стане Президентом України, а хто — Прем'єр-міністром? Бо майже прямо було сказано, що «АОліція», тобто таємна змова БЮТ і Партії регіонів, не скасовується, а «поки що» відкладається.

Тепер вони так понакручували «рейтинги», що ми, українці, стоїмо ошелешені: то це з-поміж цих двох нечестивих змовників, та ще й неукраїнців, ми маємо обирати собі Президента? А вони потім поділять Україну «на двох»? Не знаю, як кому, а мені не треба такого вибору.

Найвно сподіватися, що Тимошенко і Янукович, поклавши руку на серце, чесно спитають себе: а чи маю я моральне право бути Президентом України? Або Прем'єр-міністром? Іхній життєвий досвід не передбачає такої «лірики», як мораль, — вони послуговуються імперативами на кшталт «мета виправдовує засоби» або «після нас хоч потоп». Російське слово «временщики» влучно характеризує

(Закінчення на 2 с.)

Рецепт від зігнутого хребта й підкошених колін

Більшість нинішніх політиків виглядають якось надивовижу жалюгідно, прогинаючись у неймовірних реверансах на всі боки. І чомусь особливо ретельно в бік Москви. Вони ніби постійно вибачаються за те, що Україна існує.

Доходить до того, що окремі іноземні дипломати порівнюють українських політиків зі слоном із поведінкою декоративної собачки.

Між тим, в Україні є все, щоб почуватися на міжнародній арені досить впевнено: значне населення, стратегічно розташована територія, промисловий, сільськогосподарський, транзитний потенціал.

Тому схоже, явна меншовартість українських політиків — явище цілком суб'єктивне. Результат світлоглядних збочень і викривлень.

Найкращі ліки від цього — історія. Її знання дає розуміння, що проблеми, з якими стикається Україна, значно легші, ніж ті, які успішно долали наші предки.

Треба просто розуміти реальне міроло речей. Адже Україна причетна до подій континентального, а подекуди й світового масштабу.

Можна було б почати з того, що перша у світовій історії наддержавна була розгромлена саме на території України.

Свого часу Перська імперія простяглася від Єгипту до Індії. Античні джерела повідомляють про армію завойовників, що перевищувала півтора мільйона. На території Півдня України ця армія була розгромлена. Скіфи, переслідуючи ворога, дійшли до Дарданелл. Про цю поразку знали всі античні історики.

Варто нагадати, що територія Великої Скіфії практично збігалася із сучасною територією України, включаючи й прабатьківщину слов'ян, які за цих умов теж не могли не виходити до скіфського війська.

На думку Грушевського та більшості українських істориків, українці як народ виникли в результаті змішування слов'ян із скіфами і сарматами.

Після цього розгрому грецький історик Фукидід дав таку характеристику скіфам: «За військовою потужністю й чисельністю війська зі скіфами взагалі не може зрівнятися жоден народ. І не лише в Європі, але навіть і в Азії немає народу, який сам по собі міг би встояти проти скіфів, якби вони були в єдності. Однак у сенсі здорового глузду та розуміння життєвих потреб скіфи не піднімаються до рівня інших народів».

В українських козацьких літописах ще XVII-XVIII століть зафіксовані назви «Дарієвого броду», «Дарієвого мосту» до конкретних географічних назв Південної України, названі так за іменем перського царя.

Другий епізод. Саме на території України перший і єдиний раз було розбито військо Олександра Македонського. Під час його знаменитого східного походу Олександрів намісник у Фракії (нині Болгарія) Зопіріон отримав наказ виступити на допомогу в обхід — північним узбережжям Чорного моря.

У похід під проводом Зопіріона проти скіфів виступило 30 тисяч македонських воєв та фракіяців. Варто відзначити, що сам Олександр Македонський здійснив свої грандіозні завоювання в Азії та взяв найбільші міста континенту силами усього лише 32 тисяч бійців. Однак поблизу Дністровського лиману македонці вперше зазнали нищівної поразки від тих же скіфів.

Інша історія. Римська імперія, крім захоплення кількох плацдармів у Криму, так і не наважилася просуватися вглиб території України. Ба більше, Римська імперія виступала стороною, що захищалася. У Наддністрянщині й Причорномор'ї акуратно, майже по кордонах України, римляни звели масштабні земляні укріплення — «Траянові вали» — з метою протистояти наступові «варварів».

Сліди цих валів збереглися досі. Нижній Траянів вал розташований на території сучасної Одеської області й тягнеться від села Затока до Білгородо-Дністровського, Верхній Траянів вал — від Бендер у Молдові до ріки Прут та Чорноморських лиманів.

Римська імперія захищалася й від слов'ян, які вже прямо зга-

Під час Визвольних змагань 1917-1923 років, Україна змушена була боротися одночасно на кілька фронтів по периметру своїх кордонів, фактично без тилу. Ця боротьба точилася без зброї та боезапасів, не маючи жодної підтримки ззовні.

Попри ці надскладні умови, сотні тисяч мешканців України взяли участь у цій боротьбі. Організована повстанська боротьба українського народу тривала чи не найдовше в СРСР (поряд із Кубанню і Середньою Азією) до 1923 року. Один з лідерів більшовиків Лев Троцький заявив, що українські повстанці відтягнули на себе втричі більше сил більшовиків, ніж уся Антанта.

У результаті діяльності ОУН-УПА український народ понад десятиліття протистояв одній з наймогутніших країн світу. Це відбувалося в той час, коли боролася лише частина українців, а інші народи СРСР і Європи, починаючи від східних німців і закінчуючи чехами й угорцями, аж до початку лібералізації в СРСР у середині 1950-тих років не

дуються у Пониззі Дністра з середини III століття нашої ери.

Закінчилося все тим, що вигнанці з України зруйнували тисячолітню Римську імперію. Хто забув, або не вчив — трапилося це так.

У III столітті нашої ери в Південну Україну зі Скандинавії прийшли племена готів. Після одного з конфліктів зі слов'яно-сарматськими племенами, ті закликали на допомогу гунів, і разом вигнали вестготів аж у межі Римської імперії.

Величезні натовпи готів переправилися через Дунай і осіли на придніській території, побродили кількадесять років між Балканами та Італією і врешті 410 року захопили Рим.

Таким чином, готи, яких слов'яни та їхні союзники вигнали з території України, зруйнували найбільшу імперію. Це здійснило колосальний переворот, змінивши увесь порядок речей, що існував протягом семи століть, і закривши цілу епоху в історії людства.

Іноземні кінематографісти дорого дали б, щоб хоча б одна з цих історій, яких у нас чимало, трапилася у них в країні. Між тим, в Україні коштує колосальних зусиль переконати «українських» бізнесменів виділити на фільм хоча б пару мільйонів. Про те, щоб випросити щось у держави, і мови нема.

Про Київську Русь громадськість знає трішки більше. Хоча теж не досить. Мстислав Великий, Ізяслав Мстиславич, Мстислав Хоробрий, брати Ростиславичі, Роман Великий й десятки інших володарів за п'ять століть середньовічної великодержавності Києва — ці імена, критичні для свого часу й української історії, були «усунуті» з нашої історії, оскільки не вписувалися в імперську концепцію «переїзду» столиці з Києва до Москви.

На українських землях було започатковано досвід організованого опору монгольським завойовникам. Опір Галицько-Волинської держави монголо-татарам у той час, коли жодна інша країна не наважувалася на це, почав розвіювання слави «непереможних» монголів. Зрештою, Україна першою звільнилася від монголо-татарської навали вже у 1320-21 роках, на 160 років раніше Московії.

У XVI-XVII століттях Османська імперія була приблизно тим самим за впливом, що сьогодні США. Султан, що контролював землі від Магрибу до Персії, не напружуючись залякував найпотужніші європейські монархії.

Тим часом, українські козаки в майже щорічних походах завдавали безпрецедентних атак по самому Стамбулу. А на погрози султана козаки відповідали своїми «листами».

До українсько-польського конфлікту Польща була в Європі державою, як кажуть в Одесі, «якщо не першою, то й не другою». Поляки регулярно перемагали своїх потужних конкурентів — німецькі держави, Туреччину тощо.

Польща завдала поразки Московії у низці воєн — у 1569-83, 1605-10, 1618, 1632-34 роках. Після українських антипольських повстань і особливо Національно-визвольної війни під проводом Богдана Хмельницького, Польща стала «кривою качкою» Європи, яку за сто років по тому розібрали й поділили її вороги.

Не менший слід України і в новітні часи.

наважувалися на будь-який серйозний опір радянському тоталітаризму.

Саме українці покляли найбільше жертв у боротьбі з тоталітаризмом — починаючи з півтора мільйонних жертв антибільшовицької боротьби 1917-1923 роках, і закінчуючи заповненими українцями таборами «ГУЛАГ».

І коли сьогодні окремі пострадянські політики заявляють, що треба не визнавати тих чи інших героїв України, то напрошуються на просте запитання: невже вони експерти в героїзмі?

Нарешті, проголошення незалежності України в 1991 році мало колосальний вплив на геополітичні процеси у світі.

Як бачимо з переліченого, Україні найкраще вдавалося розвивати імперії. У цьому українці, можна сказати, «профі».

Любителям дає могло б бути цікаво, що крах Римської імперії, здійснений вигнанцями з території України, відбувся того ж таки 24 серпня.

Висновок: Україні не потрібні історичні міфи. В історії України можна без жодних пересмикувань знайти абсолютну все, що й залишилося.

У цьому Україні вирізняється від чималої кількості інших держав, іноді змушених вдаватися до відвертих фальсифікацій.

Так, у 1817 році чеські просвітники Вацлав Ганка і Йозеф Лінда, щоб поглибити чеську історію, фальсифікували «Краледворський рукопис» нібито XIII століття. У XVI столітті московські царі рубали голови підданним, які наважувалися засумніватися в тому, що ті походять від самого римського імператора Августа. Іноземці з цих претензій веселилися, а москвитам було не до сміху.

У XVIII столітті російський історик Татищев «переказав» літописи, а оригінали, судячи з усього, знищив. Довго (а подекуди й досі) російська історіографія радла словам, сказаним київським князем Олегом про Київ — «Се буде мати городів Руських». При цьому нехтувався елементарний факт, що під руськими містами київський князь мав на увазі лише фортеці Русі — тобто землі полян у Середній Наддніпрянщині.

Елементарний факт: коли Олег говорив ці слова, територія сучасної Центральної Росії ще не була під владою Києва, а відійшла під неї лише через сто років, із походами на в'ятичів Святослава Хороброго.

Саме через такі пересмикування Карл Маркс сказав відому фразу про те, що історія Московії прив'язана до історії середньовічної Київської держави «білими нитками».

Звичайно, в нашій історії є й менш почесні сторінки. Одна з них — нездатність суспільства позбутися посттоталітарного політичного класу, вкрай деградованого й не спроможного майже ні до чого конструктивного.

Але це завдання, треба зізнатися, значно простіше, ніж ті, що їх вирішували наші предки.

Олександр Палій, історик,
кандидат політичних наук

pravda.com.ua

Не буде з Хама пана

Чому ще років п'ятдесят президентами України мають бути українці

(Закінчення. Поч. на 1 с.)

психологію таких політиків. Президентська посада не зобов'язує таких віддавати всі сили на забезпечення спільного добра громадян, а є «воєнним трофеєм», вдало вирваним з рук противника.

Відстань до ідеалу

«Великі», «історичні» народи відповідало і прискіпливо ставляться до вибору першої особи в державі. Вимоги до кандидатів на посаду Президента України чітко сформулював Євген Сверстюк в «УМ» за 28 жовтня:

«1. Однозначна особистість, українець з бездоганною репутацією і докладно висвітленою біографією.

2. Людина високої культури і широкого кругозору, з глибоким розумінням української історії і національних пріоритетів, що були нівельовані століттями неволі.

3. Особа з бездоганною професійною репутацією і позитивним сімейним іміджем.

4. Людина, порядність і правдивість якої не ставилися під сумнів.

5. Незалежна політична фігура, не зв'язана з власним бізнесом і не обтяжена популістськими навичками, закоріненими в комуністичному вихованні.

6. Президентів народ хоче вірити. Як правило, вірять тому, хто вірить у Бога і сповідається перед ним».

Хай це буде тільки ідеал, але ідеали якраз і є орієнтирами. Важливо є відстань, на якій перебуває особа від цього ідеалу.

Як «ведуть» Януковича

Отож про відповідність, хоча б часткову, наших кандидатів названим вище якостям. Візьмімо першу ознаку, «докладно висвітлену біографію». Що говорять кандидати про своє етнічне і соціальне походження? Про джерела і розміри свого багатства, своїх прибутків? Про багатство нічого не зазначають, але туплі з крокодила чи нова сукня щодня — це багато про що свідчить, особливо для жінок.

Що стосується походження, то більшість політиків у світі, навіть і з суго прагматичних міркувань, цього не приховують. Щоб не бути запідозреними в нечесності. Ажده журналісти у будь-якому разі про це дізнаються і розголосять. Не так діють два наші провідні кандидати в президенти. Віктор Федорович воліє змовчувати, що його мати — росіянка з Орловської області. А батько білорус з Вітебщини, про якого тепер пишуть в інтернеті, що він відбував покарання на Донеччині за співпрацю з німецькими окупантами.

Утім, як видно з передвиборчих брошур 2004 року, ні мати, ні батько його не виховували: мати померла, коли Віктору було два роки, а батько одружився з іншою. Його виховання стало справою бабусі та вулиці. Результат — дві кримінальні справи («грабів із насильством» та «зумисні середньої тяжкості тілесні ушкодження»). І красномовна лагерна кличка «Хам».

За совєцьких часів із судимістю не можна було й колгоспним бригадиром стати. А Янукович якимось дивом робив кар'єру, його пускали за кордон, у Комуністичну партію прийняли. За жаргоном спецслужб це називалося «вести». Хтось його вперто і вміло «вів» до владних вершин. Отож безбездіставним є питання: чи самостійно він тепер приймає рішення? І, якщо стане Президентом, то важливі для українського народу рішення прийматимуться в президентському кабінеті чи деінде? Людми, про яких ми не знаємо і яким долю своєї країни не довіряли? Може, в кабінеті Ріната Ахметова? Чи в Кремлі?..

П'ять років тому Україна повстала проти «грядущого хама» — але він нічого не зрозумів і знову безсоромно преться в лідери чужої йому душою нації. Помаранчеву революцію він сприйняв як прикий збій у політичній технології, а не як урок. Але цей урок засвоїли ми, українці. Бо Помаранчева революція пробудила нашу людську честь і національну гідність! Попри наші «післяпомаранчеві» розчарування...

Від Івана Франка до Гулака—Артьомовського

Юлія Володимирівна також утримується будь-що говорити про своє походження. Ніби соромиться своєї матері Людмили

Николаївни Телегіної та свого батька Володимира Абрамовича Грігяна. Та залишило з'ясувати її походження Дмитрові Чоботу. Нам доволі того, що українського в неї — лише прізвище чоловіка.

Звичайно ж, цілком слушне твердження, що громадянин України неукраїнського походження може бути більшим українським патріотом, ніж багато етнічних українців. Але ми — постколоніальна і постгенцидидна нація. А в багатьох націй, які щойно вирвалися з імперії, на перших порах велику вагу в економіці, а відповідно і в політиці, здобувала так звана «компрадорська», тобто зрадницька буржуазія. Особи і групи осіб, для яких національні інтереси нічого не важать. Вони керуються тільки власними — особистими та клановими (родинними) інтересами. І в такому разі переважання людей некорінного походження в політиці, в економіці, в адміністративних структурах є ознакою хворобливого стану нації. Маємо справу з цим явищем у сучасній Україні. Бо нам, етнічним українцям, при розподілі національного багатства дісталася лише популярна пісенька: «Запануємо ми, браття, у своїй сторонці». Ось чому інформація про етнічне походження десятків найбагатших олігархів старанно приховується від нас, «аборигенів».

Погодьтеся, рідко який народ дозволяє собі таку розкіш: у годину загрози власному національному буттю обирати президентом людину чужої національності, чужої культури, байдужу до національних бід (того ж Голодомору, наприклад).

Та щоб мене знову не звинуватили в «українському буржуазному націоналізмі», пошлюся на однопартійця Віктора Януковича — Миколу Азарова. Цей «парень із Калуги» прибився в Україну в 1984 році. Він принаймні не прикидається українцем. Напередодні виборів 2004 року один журналіст запитав Азарова, чи не збирається і він висуватися в президенти України. Азаров відповів: «Щеїх лет п'ятдесят президентами України повинні бути українці».

Правильно. Років через півстотні, коли буде стабільний Закон, коли буде тверда Українська держава, президентом можна буде обрати хоч Барака Обаму — і нічого з Україною не станеться.

Я допускаю, що й тепер Президентом України може бути не українець родом. Але це має бути людина, яка перейнялася українським національним духом і готова душою й тілом покласти за Україну. І обов'язково — щирий християнин. Бо, як стверджує Євангеліє, «тіло — нічтоже, дух — животворить».

Чи можна визнати Юлію Тимошенко людиною української культури? Сяк-так оволодіти українською лексикою (про фонетику не кажу), зрідка надіти вишиванку, сказати у Львові «Любі мО!» — і тим підкорити Галичину і пів-Україну... Та це радше нагадує декорацію, політичну технологію.

Партія регіонів небезпідставно бере Тимошенко на клипни, що та не знає, де народився і вчився Іван Франко. Так ніби їхній Янукович знає... Той поїхав було на Черкашину, де йому підсунули шпаргалку, що родом із Городища Гулак—Артемівський (поет Петро чи композитор Семен — байдуже). То він прочитав: «Гулак—Артьомівський», бо Артьомовск — це десть поблизу рідного Єнакієвського. Згадаємо ще Анну Ахматову—Ахметову, Павла Безпощадного—Безсмертного, Бабеля—Бабеля, Стокгольмський договір — Гельсінкський акт у виконанні Януковича. І плутанину Косова з Чорногорією. Та цей «проФесор» узагалі поза будь-якою культурою! Це трієчник, який чув, що в цьому слові якась літера подвоєється. Такому школяреві вчителі милостиво ставили трійку. Бо щось же він знає!

Скажіть, хтось їх — Януковича або Тимошенко — бачив в українському театрі, на українській виставі? Вони йдуть хіба на Аллу Пугачову чи на футбол. Ото їхня культура. Цікаво, а якою мовою вони аж до Трійці плели змову проти України? Напевно, своєю рідною, російською. Бо при тому журналістів не було. Для обох цих кандидатів Україна — не Батьківщина, а лише територія і населення, над якими дуже хочеться попанувати.

Недавно говорили, що Януковича можуть обрати Головою Верховної Ради. Якби обрали — усі побачили б рівень його освіти. «Спікер» має тримати в голові безліч інформації і оперативно реагувати на пропозиції та зміну ситуації. Але чи спроможний Янукович говорити без шпаргалки—суфлера?

Може, «ведучі» переконали Януковича, що він переможе в першому турі, чи він сподівається на фальшування, але я впевнений, що він знає поразки і на цих виборах. Якщо вибори будуть чесними, то в першому турі він має шанс набрати 25–30% голосів, а в другому — матиме 70% «проти». Бо має вдвічі більше противників, ніж прихильників. Благочестивий український народ ще раз вкаже нечестивцеві його місце.

Два приклади проти Тимошенко

Що стосується Юлії Тимошенко, то вона, на мою думку, найбільше перейнята одним — бути на верхівці влади «в цій країні». Що означає «в цій»? Хай би спробувала в якійсь іншій, якої не шкода. Як вона дбає про долю «цієї країни», бачимо вже з цих двох прикладів.

1. Прем'єр—міністр Тимошенко уклала договір з Росією про купівлю за завищеними цінами непотрібної кількості газу. Росія погрожує вимогою платити і за невибраний газ. А перепродати його іншим державам Україна не має права! Чим будемо розплачуватися? Газовою трубою — цією кровоносною судиною нашої економіки, яка швидко стане не нашою.

2. Тимошенко запевняла нас, що в 2010 році створить контрактну армію — а насправді так урізала фінансування українського війська, що фахівці кажуть про загрозу його втрати. Це щось схоже на Винниченка і Грушевського 1917 року, які взагалі розпустили 3 млн. озброєних українців — і втратили Україну.

На кого ставить Кремль

Бачачи, що головні претенденти на найвищу посаду не збираються змицнювати незалежності України, а готові здаватися на милість Росії, деякі західні політики вже ладні махнути на Україну рукою: хай вона повертається у «сферу інтересів Росії». Ці політики нездатні мислити хоч би на одну каденцію вперед. Ще ж зовсім недавно — впродовж цілого півстоліття! — Росія вимагувала над їхніми дурними головами ядерною голубкою, а вони вже забули науку своїх мудрих політиків:

«Ампутація України була б для Росії смертельною». — Отто фон Бісмарк, рейхсканцлер Німеччини в 1871—1890 рр.

«Без України Російська імперія неможлива». — Збігнев Бжезинський, державний радник з безпеки при президентові США в 1977—1981 роках, політолог.

«Втратити Україну — втратити голову», — Володимир Ульянов—Ленін, голова Раднаркомів Росії в 1917—1924 рр.

Щоправда, не знав цього Леонід Кучма, Президент України в 1994—2004 рр. «Росія без України обійдеться, а Україна без Росії — ні», — казав він.. Але ж він у березні 2002 року самокритично визнав у Нижньовартівському: «Ми, українці, немовно с придурью». До речі, будучи депутатом, він писався «русским», а на Президента кандидував уже як українець.

Що без українського економічного і людського потенціалу неможливе відродження Росії як великої євразійської імперії, знає і двоглавий лідер Росії Путін—Медведев, тому так поспішає приторочити Україну до своєї «телегі», яка стрімко котиться в прірву. Хочє підживитися українською силою, як це не раз було в історії нашої «дружби».

Ще Президент і міністр закордонних справ мусять терпляче нагадувати, що Росія зобов'язалася бути одним із гарантів нашої безпеки після того, як ми добровільно позубулися ядерної зброї. А ми, звичайні громадяни, маємо право без дипломатичних хитрощів говорити: як Росія ставилася до України 350 останніх років — приблизно так само буде ставитися і в наступні 35. Короткий період єльцинського лібералізму закінчився. Росія психологічно й ідеологічно готова сьогодні до відновлення імперії. Щоправда, в неї поки «багато амбіцій, та мало амуніції». Поки що. А як тільки вона зміцнітиме українською силою — світ ще здригнеться.

Україна без підтримки цивілізованого світу зараз не може захиститися від російських імперіалістичних зазіхань. Маю на увазі не обов'язково окупацію. Росії на першому етапі досить буде, щоб ми залишилися у сфері її впливу. А згодом ми переконає світ і рештки малоросів, що ніяких

таких українців як нації, тим паче держави, ніколи не було і бути не може.

Звідси геополітичний висновок: якщо Україна не стане членом колективної безпеки НАТО, то її поглине Росія. Цього разу остаточно.

Тим часом чуємо, як ополчилися проти НАТО претенденти на булаву Симоненко, Литвин, Тігіпко, навіть Тягнибок і Яценюк, які теж бубонять, що це питання для України не актуальне. Мовляв, ми до того не готові, в НАТО нас не чекають. За таку позицію вороги України дорого платять!

НАТО і Євросоюз — це не лише гарантія незалежності. Це європейський стандарт життя, це високе поцінування особистості. Це зменшення рівня корупції. Це повернення нас як повноправної нації в коло європейських народів.

Тільки сліпий не бачить, що Партія регіонів — це проросійська партія. Націлена на те, щоб Україна в Україні було все менше і менше. Щоб поступово звести Україну до рівня російської провінції. І тому вона свідомо розколює Україну за мовними ознаками, за регіональними інтересами.

Що Партія регіонів категорично проти вступу України в НАТО, знають усі. Але не всі зауважили, а роз'яснилася Юлія Тимошенко 7 березня 2009 року на 45-й Мюнхенській конференції з питань безпеки: «У світі є країни, у тому числі в тому регіоні, який я представляю, які або не можуть, або не хочуть — і це теж нормально — вступати в НАТО. Всі ми ці країни знаємо поіменно. Очевидний приклад — Україна.

Україна 14 років намагається вступити в НАТО, чітко декларуючи свої наміри, абсолютно відкрито підходячи до питань співпраці з НАТО. Але є об'єктивні речі, які за 14 років не дали зробити цей крок. По-перше, це ситуація всередині самої країни, де частина країни хотіла б бачити Україну в НАТО, частина — ні.

Але є питання й більш високого рівня. Це — як сприйме Росія, і як це позначиться на взаємодії і партнерстві Європи і Росії, якщо Україна і подібні країни рухатимуться в НАТО».

Розумному досить. Головне для Тимошенко — позиція Росії, а не український національний інтерес.

Отримавши ці позитивні сигнали від Тимошенко і, ймовірно, закріпивши їх таємними домовленостями про взаємну підтримку, Кремль розробив, як він гадає, безпрограшну модель поведінки на українських виборах: одночасно підтримати і Януковича, і Тимошенко. Що Янукович миліший — нема мови, але в крайньому разі годиться і «барина з косяком».

Отже, обрати президентом Януковича чи Тимошенко — це поставити під серйозну загрозу національну незалежність.

Носії Духу Руні

Ми пам'ятаємо, що проголошення незалежності в 1991 році ініціювала національно-демократична частина Верховної Ради УРСР — Народна рада (1/3 депутатів), але Акт про незалежність підтримали майже всі депутати (крім чотирьох). Більшість депутатів тоді були комуністами. Ними керувало не прагнення національного визволення, а бажання зберегти за собою владу в Україні. Відтоді до 2005 року влада перебувала в основному в руках тієї самої совєцької номенклатури, яка складалася переважно з людей, далеких від розуміння національних інтересів, а часом і відверто ворожих до України.

Це була не національна, а територіальна панівна верства, яка не була носієм національних цінностей і не мала чітких державницьких орієнтирів. Хоча більшість із них українського походження, та вони були надійно русифіковані і психологічно зорієнтовані на російську культуру, а в політиці — на «зірки Кремля». Значна частина їх — неукраїнського походження (в попередніх урядах — Янукович, Тимошенко, Шуфрин, Табачник, Ключев, Папів, Кушнарьов), вони народилися поза Україною (Тігіпко, Кінах, Цушко, Азаров), формувалися поза українською культурою, а декотрі, живучи в Україні, й не підозрювали про її існування. Деякі з них лише в крайньому випадку вдавалися до «ритуального україноговоріння» — на офіційних імпрезах та перед телекамерами. Вони з труднощами читали, а декотрі досі тяжко пітніють, читаючи промови українською мовою (а потім виполіскують від неї рота). Декотрі (як—от Тігіпко) навіть не вміють

по—українському написати своє прізвище.

В Україні саме ці «недонатуралізовані», малограмотні люди і є панівною верствою. І якщо Янукович знову повернеться до влади, в його уряді свідомих українців не буде. Хіба кілька малоросів — для декору.

Саме такий — неукраїнський і маріонетковий — уряд був у нас у 1920—30-х роках. Точніше, то був не уряд, а окупаційна адміністрація, яка здійснювала волю Москви і привела український народ до Голодомору, репресій, до фізичного винищення третини, якщо не половини населення.

Це покоління постсовєцьких, ненатуралізованих людей ще не вичерпалося. Вони хочє передати панування в Україні своїм дітям.

Даремно сподіватися, що чужинці або люди, які мають проблеми з національною ідентичністю, будуватимуть Українську державу. Янукович зняв усі питання щодо цього, спробувавши ще як опозиційнер викинути з уряду міністрів Івана Вакарчука та Василя Вовкуна, які українізують наші освіту й культуру.

У кожного з чужинців — своя національність, але спільна ідея — уврати з України якомога більше. Така ідея не об'єднує, а роз'єднує. Вони є носіями одвічного Духу Руні.

Із перемогою Януковича та/чи Тимошенко почнеться перерозподіл власності на користь «своїх». Перерозподіл цей буде здійснюватися найбрутальнішими методами. Наїдуть братки—рекетери — і «все буде Донбас!». Або Дніпропетровськ. А нам потрібна — УКРАЇНА.

Василь ОБСІЄНКО,
лауреат Премії ім. В.Стуса,
у минулому в'язень сумління

ВИБІР Свідомі українці мають голосувати за Ющенка

У моїй книжці «Світло людей», присвяченій світлим особистостям, яких я зустрічав на своєму життєвому шляху, є такі слова: «Дуже не вистачає нам серед політиків світlich позитивних особистостей. Наразі я знаю одну таку світлу позитивну особистість, яку нема потреби розхвалювати чи, як тепер кажуть, створювати їй імідж. Це Віктор Ющенко. Це природний українець і правдивий християнин. Цей чоловік по своєму народові не потопчється. Бо це його народ. Україна для нього — це не бізнес, це від серця».

Написано це 2004 року, до виборів. І я на тому стою й нині. Бо це чоловік без лукавства. Це він пробудив нашу історичну пам'ять і нашу національну гідність. Це він зупинив дрейф України в історичне небуття.

Багато то критикує Ющенка. І я часом теж. За брак твердості та послідовності у здійсненні проголошених принципів і стратегій. Зокрема, у подоланні корупції, у кадровій політиці. Але на тлі інших кандидатів у президенти — з їхньою багатовекторністю, з їхньою невизначеністю, з їхнім безпринципним популізмом, заграванням із різними електоральними групами — Ющенко залишається твердим і послідовним будівничим цивілізованої, демократичної Української держави, де є найважливіші свободи — слова й вибору. Ющенко — найближчий до нашого національного ідеалу.

Тому робимо правильний вибір і вже зараз переконаймо оточення. Достатньо свідомим українцям (етнічним і політичним) проголосувати за Ющенка — і він вийде в другий тур. У другому ж турі його перемога над Януковичем — поза сумнівом. Бо додадуться мільйони громадян, свідомих носіїв язку перед Батьківщиною, які ще сумніваються, за кого голосувати. Будьмо мудримми, щоб потім не шкодувати. І пам'ятаймо: кандидати — тимчасові, а наше чисте сумління — одне на все життя.

Місія Ющенка ще не виконана. Він має вивести нас із єгипетської (російської) неволі і привести до рідного нашого Європейського дому.

Ми, свідомі громадяни України, остаточно утвердивши свою незалежність, свою суверенну волю щодо Росії, допоможемо і їй відірватися від імперських амбіцій.

umoloda.kiev.ua

Григорій Омельченко: Я доб'юся, аби міністра Луценка судили

Народний депутат розповів "УМ", як гальмували "справу педофілів", як могли скалічити постраждалих дітей і як притягнути до відповідальності високопосадовця

мінальної справи. Я прочитав що неграмотну, з юридичної точки зору, постанову, і мені стало соромно, що в міліції працюють такі майори! Затверджувати подібну постанову, згідно з відомчими нормативними актами, може тільки начальник райуправління або його заступник з оперативної роботи. Все! На цій же постанові стоїть підпис... заступника з кадрів, який за своїми обов'язками не має права цього робити. Начальник райвідділу, полковник міліції, напевно, чудово розумів, що порушує закон, відмовляючи матері в порушенні кримінальної справи, тому й не став особисто затверджувати постанову. Натомість він написав матері листа, мовляв, "у порушенні кримінальної справи від-

мовлено за відсутності складу злочину, а з вашим чоловіком проведено виховну профілактичну бесіду на правову тематику". Мені, як колишньому слідчому, було важко повірити, що таке взагалі можливо! Я з цієї кримінальної справи зроблю навчальний посібник, за яким читатимуть лекції в Академії внутрішніх справ, щоб у майбутньому таких горе-майорів і полковників у міліції не було!

- Отже, експертизи, про яку говорив міністр Юрій Луценко і яка начебто не знайшла доказів, що над дітьми знущалися, не було?
- Мені навіть неетично коментувати непрофесійні заяви міністра МВС, який не має юридичної освіти. Уявляєте собі міністра охорони здоров'я, який за освітою - агроном? Юрій Луценко - мій приятель і товариш, ми з ним багато пройшли випробувань і на барикадах, і на політичних акціях. Та, як кажуть, Платон мій друг, та істина дорожча.

- Отже, експертизи, про яку говорив міністр Юрій Луценко і яка начебто не знайшла доказів, що над дітьми знущалися, не було?
- Саме так! Знову звертаю вашу увагу, що ці факти були відомі ще в серпні. А через два місяці, 14 жовтня, міністр МВС на прес-конференції каже, що вони збираються робити обшуки в працівників "Артек", а народний депутат Вадим Колесніченко своєю заявою їм завадив. А де ж ви два місяці були! Чого ж ви не проводили ці обшуки, допити підозрюваних, їх затримання? Далі відбуваються ще цікавіші речі. 19 серпня Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко підписує розпорядження про призначення Геннадія Москаля начальником кримської міліції, до якого мати ще в липні звернулася із заявою про гвалтування її дітей.

- Ви теж вважаєте це призначення не випадковим?
- (Промовисто розводить руками). Невипадковими я вважаю наступні події: 21 серпня слідчий за участю понятих проводить упізнання на фото посадовців "Артек". І діти впізнають кілька осіб! А 25 серпня справу терміново забирають у Головне слідче управління МВС. Тиждень справа лежить у міністерстві, ніхто нічого не робить. 2 вересня її доручають конкретному слідчому. І знову починається її гальмування. Тож 22 вересня мати вкотре звертається до мене із заявою, в якій пише, що справа не розслідується, слідчий постійно відраджує, його ніколи немає на місці, і додає до своєї заяви довідку про хід розслідування. У цій довідці вперше спливає прізвище одного народного депутата України.

Того ж дня я звертаюся до Генпрокурора, Президента. 6 жовтня мати дітей приходить до мене на вулицю Садову, За. Тоді я з нею вперше зустрівся особисто, досі ми лише листувалися. Жінка передає мені чергову заяву, в якій уже згадуються трое народних депутатів. 7 жовтня я направив заяву матері з депутатським зверненням Президенту, Генпрокурору і Міністру внутрішніх справ. 13 жовтня я пішов на особистий прийом до Генпрокурора. У нас відбулася серйозна чоловіча розмова. Та ви ж подивіться, кажу йому, з квітня місяця мати б'ється як риба об лід! Мене не цікавлять ні посади, ні партійність. Але я добре знаю, що досі працює формула: коли одного з учасників злочинної групи арештовують, то він зазвичай погрожує своїм "подільникам" потягнути їх за собою, якщо його не виручать. Саме тому хтось був дуже зацікавлений, аби справу гальмували, а батька випустили на волю. До речі, в той день, коли я був у Генпрокуратурі, суд якраз збирався звільнити підозрюваного. Медведько запевнив, що сприятиме розслідуванню, і я спокійно пішов на роботу.

Від Різницької до Садової - хвилин 20-25 ходу, і я завжди прогуюлюся пішки. Я пройшов півдороги, коли мені на "мобільний" телефон журналістка і просить

прокоментувати заяву народного депутата Вадима Колесніченка про зґвалтування. Я зупинився мов укопаний: звідки інформація? Але ніякої заяви не чув, тому нічого й коментувати не став. Проїшов ще трохи: знову дзвінок із проханням прокоментувати все ту ж заяву Колесніченка та своє депутатське звернення, вивішене на одному із сайтів. Я ж - ні сном ні духом, про що йдеться. Бо нічого ніде не вившував.

Біля будівлі комітетів ВР мене перепинив молодий чоловік і попросив про зустріч з однією людиною, яка чекає мене неподалік у парку. Я погодився. До мене підійшов чоловік і каже: "Робіть усе можливе, аби захистити жінку і дітей. Бо щодо них можуть бути вжиті заходи, аби пошкодити психіку або позбавити зору, щоб вони нікого не могли впізнати!"

- Жак який!..
- А в мене який був шок! Мати в цей час була в Генпрокуратурі (я домовився, щоб її прийняли), діти в школі і без охорони! Я залетів у свій кабінет, секретарка миттю під диктовку набрала депутатське звернення до Генпрокурора та міністра МВС. Я вхопив ці звернення і так біг на Різницьку, як мабуть, ніколи не бігав. А потім погоч на вулицю Богомольця до МВС... Того ж дня діти й мати були взяті під охорону...

"Тиснув хтось чи ні, мене "не колише"

- Як зараз працює розслідування справи?

- Що стосується зібраних доказів у справі, ви від мене нічого не почуєте. Як відомо, справа наразі перебуває у провадженні Генпрокуратури. І нещодавно я отримав лист за підписом заступника Генпрокурора Пшонки, де мені дякують за сприяння у передачі її до слідчих Генпрокуратури. Але доводиться й Генпрокуратуру вчити лікбезу кримінального процесу, хоча їм це буде й неприємно. Як відомо, мати звернулася на ім'я Медведька із заявою про злочин, який вчинив міністр МВС, розголосивши таємницю усновлення. Я теж направив відповідне депутатське звернення. Якщо є заява про вчинення злочину, закон передбачає максимум 10 днів, щоб порушити справу або відмовити. Заступник Генпрокурора Пшонка, який перед цим у листі мені дякував, відповідає: у зв'язку з неможливістю перевірки зазначених питань у десятиденний термін розгляд депутатського звернення продовжено до 30 днів. Тут, будь ласка, поставте три крапки. Бо які ще потрібні докази, коли вся Україна чула те, що сказав Луценко на прес-конференції? Розслідувати цю кримінальну справу можна максимум за півмісяця!

- Як покарання загрожує очільнику МВС у цьому випадку?

- Штраф, виправні роботи або позбавлення волі на три роки. Але річ не в тому, який буде вирок. Після розголошення таємниці усновлення дітей міністр не має морального права залишатися на своїй посаді.

- А з працівників міліції, які гальмували цю справу, когось уже покарано?

- Зараз ще триває відповідна перевірка на підставі моїх депутатських звернень.

- А якщо з'ясується, що на цих людей тиснули?

- Якщо на вас тиснуть, у вас маленька заробітна плата, то вихід один - рапорт на стіл і звільняється. Але не ганьбьте міліцію й офіцерську честь! Хіба ти не офіцер, не мужчина, що дозволяєш комусь витирати об себе ноги і виконувати незаконні вказівки зверху? Звільняйся, а на твоє місце придуть чесні й порядні. Мене менше всього цікавить: тиснув хтось чи ні, це мене "не колише"! Даю слово офіцера, я доб'юся, що таких працівників, як мінімум, звільнять з органів внутрішніх справ. А міністра ще й будуть судити за розголошення таємниці усновлення. Хай це буде іншим наукою.

- Ви підтримуєте зв'язок із матір'ю дітей? Чи не втомилася вона від усього?

- Ця родина наразі в Києві, два-три рази на тиждень я відправляю їм смски, цікавлюся, як справи, чи потрібна якась допомога, чи все гаразд з охороною.

Я знаю випадки, коли людина підійшла майже до кінця, а потім каже: "Я більше не можу". Вважаю, що це право людини - продовжувати боротьбу або зійти з дистанції. Головне, що я в цьому випадку зробив усе, що міг, а моя совість чиста. Ця жінка вже дуже багато пережила. На неї стільки вилили бруду, стільки погроз вона отримала, що в одному інтерв'ю зізналася: іноді бере відчай. Ви тільки уявіть: коли в... надцятий раз у справі з'являється новий слідчий і по-новому починає допитувати дітей. Але вона не махнула на все рукою, вона продовжує захищати сина і доньку. І я чомусь вірю, що вона донесе цей свій хрест до кінця. І винні будуть покарані.

- Як нині складаються ваші стосунки з трьома колишніми однофракційцями, які фігурують у цій кримінальній справі?

- А які в мене стосунки з Павлом Лазаренком? Ви засміялися, а я вам скажу, що він мене вітає на Новий рік та з днем народження. Коли парламент проголосував за обрання Лазаренка Прем'єром, коли його всі вітали, квітів навезли стільки, що всі дитячі будинки країни можна було годувати місяць, я підійшов і сказав: "Павло, все одно ти будеш сидіти. Або в Україні, або за кордоном". І він сидить. Із заявою матері я теж міг зробити так, як вчинили в Кабміні, куди та ще в липні звернулася до Юлії Тимошенко, - викинути лист, наче й не отримував. Але за всі роки депутатства, які б прізвища і посади не фігурували, я жодної заяви не сховав, не порвав. Усі направив для перевірки. Інакше просто не був би Омельченко. Можливо, через таку мою жорстку і колючу позицію тільки з преси дізнався про виключення з фракції. Мене навіть не запитали на засіданні! Тому як до мене ставляться ті народні депутати, на яких вказали діти, мене менше всього цікавить. Це ж не я їх назвав, а потерпілі. Хоча до них у мене поки що немає претензій, адже їм ще не перед'явлено звинувачення. Але, сподіваюся, що всі винні будуть покарані. А вже не може бути, щоб одні ті ж докази були достатніми для арешту і притягнення до кримінальної відповідальності батька-гвалтувальника, а для народних депутатів - недостатніми, бо вони недоторканні, а їх політичний лідер мріє стати Президентом України.

ПРЯМА МОВА

Слідчі дії наразі не дають підстави припинити справу в частині причетності до нього народних депутатів України.

Мені було дивно, що Віта Уколов найняв могом чоловікові адвоката. Віта був його другом, свідком на весіллі. Коли я дізнався, що він найняв йому адвоката, я хотів йому подзвонити і сказати: "Віта, давай побачимось. Я просто покажу тобі довідку, яку видали після його арешту. А вже там медичні свідчення". Був би він другом, він би сам набрав мене і запитав: "Що за дурдом у вас там відбувається?" Паралельно я замовила у нашого інтернет-провайдеру трафіки. Одержала трафіки, IP-адреси. І я зрозуміла, що у чоловіка було паралельне життя.

Ви не уявляєте, як я не хотіла розголосу. Мені і моїм дітям це не потрібно. Але справа стояла в мертвій точці, тому я звернулася до політиків... Тепер я постійно зазнаю тиску... Зараз ми живемо під охороною, в будинку чужі люди, і я сама навіть сміття не можу винести.

(З інтерв'ю матері постраждалих дітей. УНІАН)

Ліна КУШНІР
umoloda.kiev.ua

Охоплена епідемією страху за власне здоров'я, Україна якось ураз забула про те, що останнім часом було в центрі уваги суспільства. Це й справа Лозинського, й затримання Лукача, і справа педофілів. Повернутися до останньої з них ми вирішили не для того, щоб укротити полоскотати нерви вразливого обивателя. А щоб зробити його грамотним у юридичних нюансах. Адже ця справа - класичний приклад того, як права юридично не підкованого українця можуть потуратися юридично безграмотними правоохоронцями. Недарма народний депутат Григорій Омельченко каже, що на основі цієї справи зробить посібник для учнів Академії внутрішніх справ, аби подібного в Україні більше не було...

"Якщо справу так нахабно гальмують, то за цим стоять впливові особи"

- Григорію Омеляновичу, справа педофілів набула резонансу у жовтні, але ж ви знали про неї значно раніше...

- На заяву матері зґвалтованих дітей, яка надійшла на моє ім'я у травні, мою увагу звернула помічник-консультант. У заяві йшлося про те, що її колишній чоловік гвалтував малолітніх дітей. Про це їй розповіла 9-річна донечка. Відтак 16 квітня 2009 року жінка написала заяву у Дніпровське райуправління міліції. І відразу ж почалися її митарства через грубі порушення чинного законодавства.

Я пропрацював багато років слідчим. Як би я діяв у цьому випадку? Порушив би кримінальну справу безпосередньо проти чоловіка цієї жінки. Адже цього вимагає Кримінально-процесуальний кодекс, оскільки в заяві вказано на конкретну особу, яка вчинила злочин. Після цього признав би судово-медичну експертизу (її проведення є обов'язковим і можливе лише після порушення справи), яка б виявила, чи є якісь пошкодження на дитині, яка стала жертвою насилья. Допитав би як свідка матір, а також у присутності матері й психолога чи педагога - потерпілу дитину і, звісно, самого підозрюваного. Провів би очні ставки між матір'ю і батьком. Якщо очевидець укаже на особу, яка вчинила злочин, то це є підставою для затримання підозрюваного на 72 години. А за цей час було б зроблено експертизу. І якщо медики встановили, що насилья справді було, а також є свідчення дитини, матері, то є всі підстави пред'явити звинувачення підозрюваному й вирішити питання про затримання батька вже у статусі обвинуваченого. Це елементарні, прості речі.

Що ж відбулося насправді? Через 8 днів з моменту подання матір'ю заяви майор міліції Москалюк виносить постанову про відмову в порушенні кри-

мовлено за відсутності складу злочину, а з вашим чоловіком проведено виховну профілактичну бесіду на правову тематику". Мені, як колишньому слідчому, було важко повірити, що таке взагалі можливо! Я з цієї кримінальної справи зроблю навчальний посібник, за яким читатимуть лекції в Академії внутрішніх справ, щоб у майбутньому таких горе-майорів і полковників у міліції не було!

- Отже, експертизи, про яку говорив міністр Юрій Луценко і яка начебто не знайшла доказів, що над дітьми знущалися, не було?

- Мені навіть неетично коментувати непрофесійні заяви міністра МВС, який не має юридичної освіти. Уявляєте собі міністра охорони здоров'я, який за освітою - агроном? Юрій Луценко - мій приятель і товариш, ми з ним багато пройшли випробувань і на барикадах, і на політичних акціях. Та, як кажуть, Платон мій друг, та істина дорожча.

Що ж відбувається далі: у травні я звертаюся до Генпрокурора Медведька і вимагаю, щоб він доручив своїм підлеглим провести ретельну перевірку фактів, викладених у заяві матері, винних притягати до відповідальності та вжити заходів щодо захисту жінки і її дітей. Я вже тоді зрозумів: якщо справу так нахабно гальмують, то за цим батьком стоять якісь впливові особи. Лише після мого депутатського звернення було проведено перевірку і 10 червня порушено кримінальну справу. До речі, знову з ігноруванням закону. Бо справу слід було порушувати безпосередньо проти насильника, а не за фактом незаконних дій проти дітей. Та вже Бог із ним. Головне, що нарешті з'явилися підстави для проведення слідчих дій. Але ніхто й пальцем не поворухнув! Тож мати в липні знову звертається до мене. У цій її заяві вже йшлося про те, що батько неодноразово гвалтував і донечку, і сина. Я знову звертаюся до Генпрокурора, пишу, що слідчий Андрушко практично усунувся від розслідування. Він матері у вічі при адвокатів сказав, що в нього мала зарплата, а від нього ще й чогось хочуть! Після мого втручання кримінальну справу нарешті порушили вже безпосередньо проти батька, якого взяли під варту. А справу передали для розслідування у Слідче управління ГУ МВС Києва. І лише тоді почалися якісь зрушення. Нарешті аж на початку липня була призначена перша судово-медична експертиза. І медики підтвердили свідчення дітей: і те, що їх гвалтували, і що це тривало впродовж трьох років!

"Підмовити дітей на таке неможливо"

Це специфічна категорія справ, і тут треба глибоко знати дитячу психологію. Мені доводилося займатися розслідуванням аналогічних злочинів. І маю сказати, що діти володіють унікальною пам'яттю. Я дивився відеозапис, де

Мішура від "золотого вересня"

Як сталінська рать восени 1939-го возз'єднувала Західну Україну з Українською РСР

Завтра виповнюється 70 років відтоді, як Верховна Рада УРСР ухвалила, (звісно ж, одностайно), "Закон про приєднання Західної України до Української Радянської Соціалістичної Республіки". Власне "добро" на "історичне возз'єднання" двома тижнями раніше дала позачергова п'ята сесія ВР СРСР, а депутати в Києві лише догідливо приєдналися до мудрого рішення своїх старших колег. Так кремлівське керівництво юридично закріпило за собою анексовані завдяки люб'язним домовленостям Ріббентропа-Молотова терени Західної України, хоча де-факто Волинська, Дрогобицька, Львівська, Рівненська, Станіславська та Тернопільська області вже два місяці перебували в руках радянської влади. За цей час підручні Лаврентія Берія на шойно захоплених територіях уже встигли посадити за ґрати тисячі "ворожих елементів", переважно представників національно свідомої західноукраїнської інтелігенції. Уточнювалися списки сотень тисяч корінних жителів, яких мали етапувати на неозорі простори Сибіру.

Друга сторона "возз'єднаної" медалі

Червоний порядок для галичан-українців виявився ще страшнішим за попередній великопольський. Тривалий час правду про ті події ретельно приховували під мішурою доступної для радянського обивателя публіцистичної тріскотні на кшталт папєтичних рядків із туристичного путівника по Івано-Франківську: "Як проміння вранішнього сонця розганяє нічну пітьму, так золотий вересень 1939 року засвітив над західноукраїнськими землями сонце волі і правди".

Другу сторону "возз'єднаної" медалі вдалося побачити лише з розпадом СРСР і розсекреченням союзних архівів. Там

виявилось чимало цікавого навіть для такого авторитетного прикарпатського науковця як доктор історичних наук, професор Прикарпатського юридичного інституту МВС, полковник міліції Ігор Андрухів, який досліджує цю тему ще з 80-х років минулого століття.

Ігорі Олексійовичу, мабуть, ще до того, як ви фахово почали вивчати хроніку тих подій, про них доводилося чути від старших родичів - очевидців одіозного "золотого вересня". Як вони його сприйняли?

- Коли ще жили мої дідуся і бабусі, говорили про це публічно було небезпечно. Якщо й згадували, то, як казав Ілля Еренбург, лише під ковдрою і тихим голосом. Щодо сприйняття, то воно було різним. Найактивніше шойно встановленому радянському режимові протидіяла ОУН, націоналістична доктрина якої, спрямована на побудову самостійної Української держави, вступала в жорстку суперечність з ідеологією "пролетарського інтернаціоналізму". Хто мав власне поле, добру господарку, для того прихід радянської влади також став великим горем, бо вона позбавляла людину приватної власності, перетворювала на колективізованого раба, який не отримував достатнього ні матеріального, ні морального задоволення від праці. Хто не мав статків - радів приходу визволителів зі сходу, які в одних забрали все і трохи дали іншим.

Як відомо, значна частина галичан щиро вітала квітами червоноармійців, а в липні 1941-го так само - солдатів вермахту. Це тому, що за неповні два роки "совєти" так залили місцевому люду сала за шкіру, чи це особливості галицької ментальності - виявляти прихильність до сильнішого?

- Далеко не всі галичани вітали прихід і радянської влади, і німців - в тодішньому суспільстві існували різні настрої. Це нормальна реакція на зміну політичних режимів.

Приміром, у день виборів до так званих Українських народних зборів, що відбувалися наприкінці жовтня 1939-го, майже всі жителі села Красне Надвірнянського повіту зібралися біля церкви, відмовляючись йти на виборчу дільницю. Вони в один голос заявляли: "Ми за комунію голосувати не будемо. Хай живе віра і самостійна Україна!".

Треба також зважати на обставини, в яких розвивалася галицька спільнота. Якщо брати часи Австро-Угорщини, то тоді було закладено основи українського національного відродження. Майже в кожному галицькому храмі на чільному місці висіли два портрети - Тараса Шевченка і цесаря Франца Йосифа. Навіть в останні дні існування Австро-Угорської імперії українські патріоти сподівалися, що цісар оголосить повну автономію Галичини, і лише під загрозою захоплення Львова польськими військами вони взялися за зброю.

Політична різниця між 22 січня і 17 вересня

У першій половині ХХ століття возз'єднання західноукраїнських земель із Великою Україною відбувалося двічі - у січні 1919-го та у вересні 1939-го, втім мотиви цих процесів і їх рушійні сили вочевидь були різними.

- Безперечно, в основі злуки ЗУНР і УНР 22 січня 1919 року лежала національна ідея, реалізувавши яку, національно-демократичні сили спромоглися створити самостійну Українську державу. В 1939-му "возз'єднання" України, точніше розширення кордонів Радянського Союзу, стало наслідком укладення 23 серпня того ж року таємного "пакту Молотова-Ріббентропа" і спільної агресії гітлерівської Німеччини та сталінського СРСР проти суверенної Польщі. Другим пунктом цього протоколу передбачалося, що "на випадок територіальних і політичних перетворень в областях, які належать Польській державі, сфери впливу Німеччини та СРСР будуть розмежовані приблизно по лінії річок Нарев, Вісла, Сан".

Про те, що "возз'єднання" відбувалося не з ініціативи мешканців Західної України, а за імперськими планами Кремля, свідчить цитата зі спільної постанови РНК УРСР та ЦК КП(б)У (грудень 1944 року), в якій зазначено: "Західні області УРСР були визволені нашою славною Червоною Армією і населення цих областей отримало всі блага і права радянських громадян без особливої участі в боротьбі за їх завоювання". Тобто радянську владу на своїх багнетах в західні області принесла Червона армія. Іншими словами - відбулася окупація цих територій.

Перейшовши 17 вересня Збруч, Червона армія дуже швидко оволоділа Західною Україною. Їй ніхто не чинив опору?

- Командувач польських військ маршал Риз-Смігла наказав своїм підлеглим не протидіяти червоноармійцям, хоча локальні збройні сутички все ж траплялися. На теренах Станіславщини (нині - Івано-Франківщина. - Ред.) бойових дій як таких не було. 18 вересня до Станіслава ввійшли частини Червоної армії, перед якими склали зброю польські жовніри, що дислокувалися в місті.

Під час так званого визвольного походу в Західну Україну втратили особового складу радянських військ становили 491 особу вбитими і 1359 - пораненими. В полон було взято 181 тисячу польських солдатів і 10 тисяч офіцерів, які майже не чинили опору, сподіваючись, що брати-слова їм зі сходу допоможуть їм воювати з німцями. Незважаючи на те, що масштабних бойових дій не було, Кремль щедро відзначив "героїзм" своїх воїнів: 16145 солдатів та офіцерів були нагороджені орденами та медалями, 39 удостоїли звання Героя Радянського Союзу.

Логічним завершенням таємної змови Гітлера і Сталіна став підписаний 28 вересня 1939 року договір "Про дружбу і кордон між СРСР і Німеччиною", який встановив кордон по так званій "лінії Керзона".

Хто тут ще не "ворог народу"?

Радянська демократію казарменого зразка впроваджували на західноукраїнських землях без особливих сентиментів.

- Аби надати окупації "возз'єднаної" характеру, Політбюро ЦК ВКП(б) ухвалило 1 жовтня постанову про скликання Українських Народних зборів із виборних уповноважених делегатів західних областей України. Передбачалося, що значна частина населення не підтримає приєднання Західної України до СРСР, каральні органи розпочали масові арешти. "Узаконував" репресії наказ нарком НКВС від 11 жовтня "Про запровадження єдиної системи оперативного обліку антирадянських елементів, виявлених агентурною розробкою". У наказі було визначено 18 груп "ворожих елементів" за політичними, національними, соціальними та релігійними ознаками. До грудня 1940 року було проведено чотири масові акції з вивезення "соціально небезпечних елементів", унаслідок яких вигнанцями стало понад 300 тисяч осіб, десятки тисяч було кинуто у в'язниці за звинуваченнями у контрреволюції, шпигунстві, зраді батьківщині тощо.

Дехто з ортодоксів і тепер називає Сталіна "собірателем земель українських".

- Який там "собіратель". Радянський Союз фактично відмовився від територій, які Німеччина погоджувалася віддати за умовами "пакту Молотова-Ріббентропа", а саме: Лемківщини, Ярославщини, частини Підляшшя, Надсяння, Полісся, Холмщини, Белзщини та Рава-Руського повіту, де мешкало майже 600 тисяч етнічних українців. Ці землі невдовзі ввійшли до створеного німцями Генерального губернаторства з центром у Кракові.

Приєднання Західної України до Радянського Союзу, крім жахів тоталітарного сталінського режиму, мало й певні позитивні наслідки, що відзначають незаангажовані історики.

- Так. Оскільки західні області України за Польщі мали переважно аграрно-сировинний статус, то в складі СРСР вони з часом отримали імпульс для економічного і соціального розвитку, зокрема тут збудували чимало промислових підприємств, запровадили систему безкоштовної освіти та медицини. Зрештою, перехід роз'єднаних українських земель до складу однієї держави створив передумови для соборності, підтверджені Декларацією про державну самостійність України 24 серпня 1991 року.

ДО РЕЧІ

"Настала дивна ситуація... По якому часу показалися перші більшовицькі стежі, різні відділи вояків, які скоро розлізлися по крамниціх і викупували всяке барахло, що попало їм на очі, найбільше шукали годинники, які чіпляли собі на обі руки. Потім показалися вже й інші відділи вояків, які розклеювали великі афіші, портрети Леніна, Сталіна, плакати, які заповідали "щасливе життя під яким сонечком вождя народів Сталіна"...

Не минуло навіть трьох днів, як нова влада почала своє урядування арештами. Перших арештували комуністів, селян, соціалістів, радикалів, не чіпали наразі ні ундістів, ні їм подібних. У Коломиї з українців насамперед заарештували адвокатів - Івана Наводворського, Івана Кузьмича і Могильницького, визначного радикального діяча Миколу Новака... Нас усіх дивувало, звідки вони дістали прізвища й точні адреси тих, кого саме треба арештувати".

(Зі спогадів Андрія Гаєцького про вступ у вересні 1939-го червоноармійців у Коломию)

Іван КРАЙНІЙ
umoloda.kiev.ua

Російська кабала?

Для максимального юридичного закріплення договірної бази від 19 січня росіяни намагаються знищити старі газові угоди з Україною. У розпорядження «УМ» потрапив російський проект нового кабального договору

Напередодні Міністерство палива та енергетики України повідомило про продовження підготовки нової міжурядової угоди з Росією про співпрацю у постачанні блакитного палива. За повідомленням Мінпаливенерго, консультації щодо напружаних будуть проведені у I півріччя наступного року. Російський проект угоди, який потрапив до «УМ», вимагатиме з українського боку твердої позиції щодо відстоювання національних інтересів. Зокрема, у 2 пункті 4 статті угоди росіяни знову наполягають на неможливості експортування російського газу Україною, навіть якщо він буде у надлишку.

Окрім того, у статті 7 зазначається, що у випадку виникнення спірної ситуації у низці пунктів «Україна безумовно і безвідклично відмовляється від будь-яких імунітетів, якими вона користується відповідно до міжнародного права...», а суперечки, які виникають між сторонами, «підлягають розгляду в міжнародному арбітражі ad hoc у відповідності з Арбітражним регламентом ЮНІСТРАЛ. Засідання арбітражного суду проводиться у місті Москва російською мовою». Рішення ж, що його ухвалить у столиці РФ суд, «є остаточним і обов'язковим для сторін».

Цей же суд, згідно з пропозиціями росіян, розглядатиме справу й у випадку порушення другого пункту проекту міжурядової угоди. У ньому росіяни виписали наступне: «Українська Сторона гарантує недоторканність власності Російської Сторони і господарюючих суб'єктів Російської Федерації, природного газу і об'єктів газотранспортної системи (!), що належать

їм та розміщені на території України». Що означає формулювання «об'єктів газотранспортної системи» - питання. А вже українська ГТС, як передбачив у змінах до Закону «Про трубопровідний транспорт» 6 лютого 2007 року український парламент, не може бути передана у власність іншої держави.

Далі - більше. У пункті 1 цієї ж статті йдеться: «Українська Сторона також гарантує, що ця власність користуватиметься повним і безумовним правовим захистом і не може бути піддана (!) примусовому вилученню». А другий пункт статті 2 унеможливує будь-які дії України, якщо росіяни такі якимось чином доберуться до української ГТС чи навіть продадуть її третій стороні: «Зобов'язання Української Сторони, згідно з даною Угодою, залишаються в силі незалежно від наступної передачі права власності на природний газ і/або об'єкти газотранспортної системи, розташовані на території України».

Не менш цікавим є і кінець запропонованого росіянами проекту. Він, зокрема, передбачає, що з підписанням нової угоди втрачатимуть чинність усі попередні документи, підписані двома країнами про постачання «блакитного палива». Зокрема, міжурядова угода про експорт російського газу і його транзит через територію України в Європу від 18 лютого 1994 року; міжурядова угода про співробітництво в паливно-енергетичному комплексі від 7 вересня 1994 року; міжурядова угода про додаткові заходи із забезпечення транзиту російського природного газу по території України від 4 жовтня 2001 року.

Як заповнили «УМ» у Мінпаливенерго, куди ми звернулися з проханням роз'яснити суть варіанту проекту російської сторони, він не є остаточним і узгодженим. «Зараз між «Газпромом» і «Нафтогазом» діють договори на 2009-2019 роки з купівлі-продажу газу і його транзиту, підписані 19 січня 2009 року. До цього впровадив трьох років діяли контракти від 2006 року. Остання міжурядова

угода Росії і України про постачання газу була підписана у 2004 році. Існує також угода від 2003 року і низка угод про транзит від 2000 і 2002 років», - повідомили у прес-службі. Утім якщо пропозиції росіян, особливо в питанні скасування з прийняттям нової міжурядової угоди старих угод між Кабмінами двох країн, таки будуть враховані, переглянути кабальні газові контракти від 19 січня цього року, підписані урядом Тимошенко, буде практично неможливо. А вже навіть старі угоди мають перевагу над будь-якими контрактами і можуть стати підставою для перегляду січневих домовленостей. Тому першочерговим завданням росіян є максимальне юридичне затвердження січневих контрактів саме новою угодою, яку РФ пропонує підписати до 2030 року...

Геннадій БИКОДІР,
Ярослав ТРАКАЛО

umoloda.kiev.ua

Головний редактор - Олександр Корець, заступники головного редактора - Олег Пендерешкий, Христина Карась, технічний редактор - Богдан Богач, дизайн - Христина Хоростіль,

аналітика - Назар Зазай, Роман Старший, Філії (кореспондентські пункти): м.Київ - Оксана Клименко, м.Івано-Франківськ - Ельвіра Блінцова, м.Тернопіль - Галина Михайлова,

м.Луцьк - Олександра Бігун, м.Рівне - Григорій Кремінський, м.Житомир - Павло Письменний, м.Чернівці - Костянтин Журвачак.

№45 (195), четвер, 19 - 26 листопада 2009 р.

Передрук матеріалів - при обов'язковому посиланні на видання.

ТЕЛЕ РАДІО ІНТЕРНЕТ **НОВИНИ** 4

УПА в Будапешті

Про таємну місію представників українського визвольного руху до столиці Угорщини у 1943 році

Про зовнішньополітичну діяльність українських націоналістів у роки Другої світової війни широким загалом майже не відомо. Скажімо, про те, що у 1943-44 рр. Організація українських націоналістів - бандерівців (ОУН (б)) провела низку мирних переговорів з представниками сусідніх Угорщини і Румунії, а також польським націоналістичним підпіллям. ОУН, виявляється, була активним учасником міжнародних відносин. У край несприятливих міжнародних умовах представники українського визвольного руху обстоювали українські національні інтереси і змушували рахуватись із ними представників інших держав та народів. Підтвердженням цьому, зокрема, є також історія таємної місії ОУН (б) до столиці Угорщини в грудні 1943 року.

Спершу - усна угода

Це починалося наприкінці літа 1943-го на території Волині, де дислокувалися угорські окупаційні частини. Німці залучали їх до здирання продовольчих "контигентів" з місцевого населення та антиповстанських операцій. Проти них, на захист мирного населення, виступили українські повстанці. Вони зініціювали низку боїв з угорськими військами і

завдали їм значних втрат, ще й поповнили свої запаси зброї та боеприпасів. Угорське командування, не бажаючи проливати кров угорських солдатів (гонведів) за німецькі інтереси і переконавшись у силі українського визвольного руху в регіоні, погодилося на мирні переговори з українськими повстанцями. Зі свого боку, українське націоналістичне підпілля не хотіло воювати з угорцями - то був зайвий фронт у боротьбі за здобуття Української держави. ОУН відслідковувала поширення антинімецьких настроїв в угорському середовищі.

Восени 1943 року на території Волині активізувалися переговори між командуваннями угорських військ та УПА. У результаті було укладено низку таємних усних угод про ненапад, обмін військовополоненими, продовольством, зброєю, амуніцією та медикаментами. На початку осені 1943 року ініціативу низових військових структур УПА підхопило вище командування. У вересні 1943-го в Конюшках відбулися переговори між керівником розвідувального відділу штабу ВО "Богун" УПА Андрієм Дольницьким ("Немо", "Голубенко", "Андрій Кисіль") та представниками командування угорської дивізії, яка розташовувалась у Дубно.

Парламентарії досягли усної домовленості про ненапад та нейтралітет, обмін зв'язковими старшинами, стеження за дотриманням угоди та врегулювання можливих збройних конфліктів у відносинах

між двома арміями. Обов'язковою умовою договору була сувора таємниця від німців. Укладена домовленість не впливала на принципово вороже ставлення УПА до німецьких окупаційних сил, адже мала антинацистське і антикомуністичне спрямування. Згодом ця домовленість отримала назву Волинського договору про ненапад між УПА та угорською армією в Україні.

За результатами попередніх угод між командуванням угорських військ та УПА, українці з угорцями домовилися про необхідність проведення наступного етапу переговорів з керівними колами Угорщини в Будапешті. Усвідомлюючи загрозу поширення комуністичної експансії на захід, а також намагаючись максимально звільнитися від німецької політики, угорський уряд шукав виходу з Другої світової війни за допомогою сепаратних переговорів із західними альянтами. В українських повстанцях угорські військові кола вбачали силу, здатну протистояти більшовизму.

Вітання в Будапешті

Керівництво українського визвольного руху, ідучи на переговори з урядовими та військовими колами Угорщини, мало декілька стратегічних завдань: 1) подолати зовнішньополітичну ізоляцію, в якій на той час перебував український визвольний рух; 2) спробувати налагодити взаємовигідні партнерські стосунки з найбільшчими територіальними сусідами України і заручитись їх підтримкою у боротьбі проти спільної більшовицької загрози; 3) спробувати вийти через угорські дипломатичні канали на зв'язок із західними союзниками.

На початку грудня 1943 року українська делегація у формі угорських гонведів відбула на військовому літаку з аеропорту Сквиливі зі Львова до Будапешта. У групі були М. Луцький (голова), Є. Врещона ("Волянський") та майбутній віце-президент підпілля українського парламенту - Української Головної Визвольної Ради (УГВР) отець Іван Гриньох ("Герасимівський"). Як згадував Іван Гриньох прийом української місії в столиці Угорщини: "Здивувало мене таке парадне привітання на порозі будинку генерального штабу. Здивувало тому, що, з одного боку, ми виконували таємну місію й, отже, боялись розконтспірування (...) Проте

відчув я в собі якийсь внутрішній задоволення. Це ж вітали мадярські достойники не нас, тих кількох осіб у ролі недосвідчених дипломатів, а наш народ, що в злидненних умовах бореться з найбільшими імперіями світу. Це вони, мадяри, відповідальні керівники суверенної держави, бачать у нас наших вояків, підпільників, революціонерів і віддають нам шану за них. Ми зростаємо в очах чужинців, нам було чим пишатися! Це ж було як-не-як досягнення нашої підпільної боротьби, досягнення хоч і недержавної нації, але яка водночас мислила та діяла подержавному".

У середині грудня у Будапешті відбулись таємні переговори між українськими делегатами та начальником генерального штабу угорської армії генерал-полковником Ференцом Сомбатхеї, радником міністерства закордонних справ Угорщини Дежу Шаї та кількома вищими офіцерами угорської армії. Були підтвержені попередні домовленості у справі нейтралітету і ненападу між угорською армією та УПА на території України, військово-медичної і розвідувальної співпраці у протистоянні більшовикам. Було також узгоджено питання про обмін зв'язковими старшинами між штабами армій постійного зв'язку та врегулювання можливих збройних конфліктів. Угорські представники зацікавилися думкою про створення на кордоні з Угорщиною Української самостійної держави, яка мала стати своєрідним буфером від більшовицької загрози. Окрім цього, угорські державники погодилися прийняти в Угорщині українську політичну еміграцію із Західної України в разі зайняття території Галичини та Волині радянськими військами. А також влаштувати неофіційне українське представництво в Будапешті.

Смерть від Сталіна - легша?

Територіальні питання обидві сторони оминували свідомо, побоюючись зриву переговорного процесу через суперечності щодо Закарпаття (Карпатської України). Українські представники вважали, що проблему державної приналежності Закарпаття можна буде вирішити в майбутній угоді між вільними урядами незалежної України та Угорщини, а на період війни визнавали за необхідність укласти з угорською стороною тимчасову угоду щодо співпраці.

Наприкінці українсько-угорського форуму в Будапешті, коли були узгоджені всі пункти угоди й аудієнція йшла до закінчення, українські делегати відважились виступити з неоднозначною пропозицією. Вони запропонували угорським керівним колам розірвати союз із гітлерівською Німеччиною, оголосивши про це дипломатичним шляхом, і вивести угорської окупаційної війська з території України. "Для старшин, присутніх під час переговорів, це була справжня несподіванка. Наступила мовчанка. І ми, а ще більше мадярські старшини, дивились на генерала Сомбатхеї (має бути Сомбатхеї. - Авт.). Від нього очікували відповіді. Обличчя генерала Сомбатхеї стало неспокою. Внутрішньо він стримував свою знервованість. Здавалось, він бореться сам із собою і шукає, як сформулювати своє рішення. І врешті він сказав рішучим тоном і тремтячим голосом: "Ні, волю, щоб мене повісив Сталін, аніж щоб розстріляв Гітлер", - писав у своїх спогадах член української делегації Іван Гриньох.

Таємна місія українського визвольного руху до столиці Угорщини, незважаючи на конспіративний характер, мала міжнародний розголос. Колишній посол США в Будапешті Дж. Монтгомері згадував у своїх спогадах про приїзд делегації українських повстанців та їхні переговори з представниками угорського генерального штабу.

За результатами переговорів у Будапешті наприкінці грудня угорська війська місія на чолі з полковником Ф. Мартоном прибула в село Будаєраж на територію Волині, де розташовувалась Головна команда Української Повстанської армії. Вона мала на меті встановити тісні контакти з командуванням УПА, ознайомитись з українським національно-визвольним рухом у регіоні, більше дізнатись про організаційно-штатну структуру і засади формування УПА.

Військова співпраця між УПА та угорською армією тривала до березня 1945 року, коли Будапешт захопили радянські війська, а зв'язковий старшина УПА при угорському генеральному штабі Андрій Дольницький емігрував за кордон.

Олександр ПАГІРЯ
головний спеціаліст Центру
вивчення документів з історії
визвольного руху Галузьового
державного архіву СБУ
umoloda.kiev.ua

Голодомор: Обама звинувачує Сталіна

Минулої п'ятниці, 13 листопада, на інтернет-сторінці американського Білого дому з'явилася "Заява президента до Дня пам'яті українського Голодомору". Коротко і лаконічно Барак Обама розставив чіткі акценти у справі Голодомору. "Сімдесят шість років тому мільйони невинних українців, чоловіків, жінок та дітей померли з голоду в результаті спланованої політики режиму

Йосифа Сталіна, - йдеться в заяві найвпливовішого у світі лідера. - З 1932 до 1933 року український народ жакливо постраждав від того, що пізніше назвали Голодомором - смертю від голоду, - через те що режим Сталіна конфіскував зерно і землю у цілій Україні".

Тоді, у 1920-30-х роках, українці могли прогодувати себе і врятувати мільйони життів, якби їм це дозволили,

Президент США зробив проукраїнську заяву за два тижні до роковин пам'яті жертв Голодомору

стверджує Обама. "Україна ж свого часу була житницею Європи", - йдеться далі, і це вказує, що спічрайтером був якщо й не українець, то людина дуже добре знайома з українською дискусією навколо Голодомору та супутніми кліше - сталими висловами.

"Український народ переміг жахиття великого голоду і вижив, щоб збудувати вільну та демократичну країну. Пам'ять жертв рукотворної катастрофи Голодомору дає можливість нам задуматися про долю всіх, хто постраждав від наслідків екстремізму та тиранії у світі. Ми сподіваємося, що пам'ять Голодомору допоможе запобігти таким трагедіям у майбутньому", - такими словами завершується заява президента США.

Обама згадує про український Голодомор уже не вперше. Ще під час своєї виборчої кампанії у листі до Українського конгресового комітету Америки глава Демократичної партії

США назвав Голодомор "жахливим злочиним", висловивши сподівання, що про великий голод пам'ятатимуть майбутні покоління, так що він ніколи не повториться.

Єдине, з чим вочевидь наплутали в адміністрації Барака Обами, це дата, коли слід було оприлюднити заяву. Згідно з указом Президента України від 26 листопада 1998 року, День пам'яті жертв голодомору відзначається щороку в четверту суботу листопада, натомість минулої п'ятниці президент Обама заявив: "Завтра ми разом, україно-американці та всі американці, згадаємо ці трагічні події та вшануємо численні їх жертви".

Так чи інакше, заява про Голодомор загубилася між іншими численними промовами і новинами, пов'язаними з турне Обами по країнах Далекого Сходу. Західні ЗМІ її майже не помітили. Натомість в Україні та Росії заява вийшла в перші рядки новинних стрічок. Чи

означає це, що звернення американського президента адресувалося більше українцям, ніж власне американцям?

Михайло Пашков, провідний експерт із міжнародних відносин Центру Разумкова, вважає заяву Барака Обами свідченням того, що і президент Америки, і його адміністрація розуміють велике значення України в Європі. "Нова адміністрація США вважає Україну не другорядною країною, - сказав пан Пашков у коментарі "УМ". - Це знак поваги до України, її історії, її трагічних сторінок. У США зараз немає дефіциту уваги до України, ми, зі свого боку, повинні розвивати діалог з Сполученими Штатами, чому сприяє велика кількість договорів, які вже укладені між нашими країнами".

Олег СІГУР
umoloda.kiev.ua

ТРИ ВЕРШНИКИ АПОКАЛІПСИСУ,

або Три джерела - три складові злочинів комуністичного режиму
Слухаємо ж ми, гей!

(Продовження. Поч. в №№ 42, 43, 44.)

І ненародженим...

Подвигом українства у ХХ столітті слід визнати те, що після століть імперського виснаження й нищення вони спромоглися на духовне відродження в питомо національній сутності. Якби вони залишалися упокоєним "малоросійським племенем", яке викликає зневагу своїм примітивно вегетативним існуванням, реакція Росії, може, й не була б настільки карально-тотальною. Але ширився клич: "Геть від Москви!", де по-золотоординськи звично вирішили: "лучше погубить, чем потерять". Далі - "дело техники". Масового знищення. Аби німці мали в кого повчитися.

Бурхливо, хоча й не без лівачьких заносів, у 1920 роках розвивалася українська література - проза й поезія. Красна словесність - соціально й політично найактивніший формотворний чинник не лише універсальної, а й пролонгованої - "якби ти знав, як багато важить слово!" - національної дії. Здобуте на рівні самосвідомості становить формулу самовизволення. Принагідно ще згадаємо М. Гоголя, з "Шинелі" якого вийшла вся "великая русская литература". Не з лизоблюдних од хрещеного татарина Гавриїла Державіна, не з писань "арапських" кровей Александра Пушкіна і не з шотландських (Лермоні) Міхаїла Лермонтова, а таки від українця Гоголя. Який так висміяв імперію ("Как печальна наша Россия!" - реакція Пушкіна на текст Гоголя), що досі всіх вивертає. А через п'ять років після Гоголя народився Тарас Шевченко. Який на заслання носив солдатську шинель уже в Казахстані. Потім для українців вшиють мільйони шинелей. Але для багатьох їх, як і зброї, так і не знайшлося. Гинули без нічого. Ховали голими-босими. Якщо ховали.

Після Лисенківського повороту від "італійщини" до "народності" бурхливо розвивалася українська музика. Синтез мелодії і слова - "наша дума, наша пісня не вмере, не загине!" - найвища духовна програма на будні і свята. Згадаймо геніального Миколу Леонтовича (1877 - 1921), автора всевітньознаної обробки "Щедрика", підступно вбитого совєцьким агентом. Можна згадати десятки і сотні трагічних долів, включно зі знищенням у 1930 роках сліпих кобзарів, "сільських Гомерів", чи таких видатних професіоналів як Гнат Хоткевич, але тоді наша розповідь просто загрузне в кривавому совєцькому місиві. Виспіване слово чи пак озвучена думка будять націю й живуть своїм самостійним життям, чому вже й у пізні роки СРСР загинули Володимир Івасюк та Ігор Білозір. "Не то сочиняли і пели". Пісні нескореності й визволення.

Відроджувався український театр. Спом'янемо лише Леся Курбаса та його "Березіль". А чи багато нині чули про Василя Верховинця (Костіва, 1880 - 1938), композитора, диригента, хореографа, фольклориста, етнографа й педагога, організатора музично-драматичного життя та модерних сценічних форм, автора першого посібника з української хореографії? Як і Курбас, репресований. Такі особи в СРСР не мали права на існування. Микола Куліш...

Живопис. Плейда "бойчуків", названих так за прізвищем Михайла Бойчука (1882 - 1937), видатного художника, на творчий метод якого взорувалися згодом відомі мексиканські художники-монументалісти. Якщо в музиці джерельною базою служив український мелос, то численна школа Бойчука спиралася на елементи національного декору, який сягає Трипільських часів, фресок і мозаїк княжої доби, візантійського іконопису та портретів XVI - XVIII століть. Як у музиці, так і в образотворчості відновлювався тисячолітній зв'язок часів, що й становило художню основу національного відродження і таким чином ідейно-культурну опозицію совєцькому офіціозу, що прибрав канону соцреалізму. (Ще одна вражаюча аналогія з "натур-нацистським" мистецтвом Третього Райху, про який також згадуємо не випадково.)

Якщо додати, що кожне патріархальне українське село було локальним культурним осередком зі своїми традиціями у співі, танцях, музиці, вишивці, писанкарстві,

гончарстві, бондарюванні, моделюванні одягу, дрібній пластиці, народній та культурній архітектурі тощо і що саме села забезпечували початкове мистецьке навчання й становили живильний ґрунт для в подальшому великих майстрів - новаторів і реформаторів професійної культури, про яких згадано, можна сказати, що і в цьому відношенні українське село було приречене.

Це, знову ж, нацистський режим, перебривши у червоних партайгеноссе науку Трудомору, ніколи не воював проти німецького села, яке, навпаки, огортало статусом буколічної ідилії. Німецький бауер, по нашому - господар, а по совєцькі - куркуль, був шанованою людиною, годувальником держави та постачальником солдатів.

Водночас у нацистській Німеччині цюкували представників так званого "дегенеративного", себто модерністичного мистецтва, а також "еврейської" музики, театру, літератури, як, зрештою, й математики та фізики. На вогнищах прилюдно спалювали твори багатьох письменників і мислителів. Була створена Імперська палата культури, в яку входили підпалати з літератури, образотворчого мистецтва, кіно і т. ін. Тим не менше, більшість відомих діячів, ворожих із точки зору арійства, виїхали з нацистської Німеччини. Від Макса Рейнгардта (Гольдмана), керівника Німецького театру, до Альберта Ейнштейна, відомого фізика. Безумовно, були й жертви нацистських репресій, зокрема загиблі в концтаборах, але вони торкнулися загалом не визначних осіб. Хоча, як сказано, кожне життя безцінне.

Але ж по чийх столах нацисти йшли і в кого вьому навчилися? Принаймні нічого подібного до урочища Сандормох у Карелії, де нищили цвіт інтелігенції СРСР розбиваючи голови не тільки довбнею, а й пляшками з-під "советского шампанского", нацисти не мали. Був Бабин Яр у Києві? Був. Це місце облюбували для езекуцій червоні чекісти ще у 1920-х роках. Німці, знову ж, лише наслідували.

Середовищем фахового опору або просто неприйняття червоного режиму було не лише художньо-культурне, а й науково-технічне представництво, а також - вчителі, лікарі та особи інших масових професій. За совєцькою термінологією - художня й технічна інтелігенція. Суцільна "контра" й "неблагонадежність", хоча не бракувало й тих, хто хоч-не-хоч загравав з окупантом. Втім, вигідно продати душу дияволу не вдалося нікому. Прислужуючи, одні втратили життя, інші - змарнували талант і - на одне вийшло. Павло Тичина, Олександр Довженко і т. ін. Це - малий список. Великий - загублених. Забутих. Затінених. Їх - мільйони.

Для українського села (у межах СРСР) закінчилося повальним Голодомором, для міст - масовими репресіями, для художньої та технічної еліти України - розстрілянням відродженням. Саме так названо відому книгу Юрія Лавріненка, опубліковану на Заході 1959 року і перевидану вже в незалежній Україні. Тільки технічної інтелігенції в Україні було репресовано понад 100 тисяч осіб. Плюс десятки тисяч майстрів культури, музики, мистецтва. В "святій місця", тільки на Соловках, де була своя Голгофа, відбув цвіт української нації першої третини ХХ століття. Академіки Матвій Яворський, Степан Рудницький, Михайло Слабенко. Професор Олександр Яната, визначний український агроном і ботанік, чех за походженням. Історик-марксист, але український патріот Йосип Гермайзе. Однимі тільки прізвищами можна заповнити томи і томи.

Не нами сказано, що якби у Франції через якусь лихо нараз загинули всі члени "академії безсмертних" (національної Академії наук числом 40 осіб), як європейська держава Франція перестала б існувати. У роки ж комуністичного терору Україна втратила тисячі й тисячі найвидатніших у всіх сферах діяльності й мільйони так званих простих, але ж - незамінних для нації людей. Багато з них не народили власних дітей, не мали онуків-правнуків, й, отже, маємо вигублені покоління українців, число яких... Якщо на початку ХХ століття за зростанням населення Україна була у світі серед перших, то й нині вона також з-поміж перших - за рівнем вимирання.

У нескінченному мартирологу українського народу окремою позицією годиться визначити українську

еміграцію, вирвану в той спосіб з рідної землі. Здавалося б, через перенаселеність та брак землі еміграція явище доволі природне і не є новітнім винаходом. Згадаймо Велике переселення народів IV - VII століть, внаслідок чого впала Римська імперія. За останні століття українці масово переселялися і на Кубань, і в Поволжжя, і на Далекий Схід, і на Американський континент. І не тільки вони. Тих же польських емігрантів у США 10 млн!

Інша річ вимушена еміграція, коли українці втікали світ заочі від жахів комуністичної деспотії. Частина розчинилася на "просторах необъятной", переписавшись для порятунку на "русских" та відповідно змінивши прізвища (нині у РФ проживає близько 4,5 млн. етнічних українців, а скільки "переписаних"?!), інші кількома хвилями відбували на Захід. І хоча фізично вони переважно врятувалися і мало того - створили в діаспорі визначні осередки українства, де плекали національне життя, все ж для власне української генетики ці мільйони загалом доброго національного матеріалу переважно втрачені, адже на чужині етнічний первень за кілька поколінь зникає. Вважають, що за межами України українці належать до краще облаштованих. Це тішить, якби не пряма втрата національного генофонду. Зате більшає "руських", американців, канадців і т. ін. Нашого цвіту по вьому світу!

Внутрі українського етносу утворилися величезні чорні діри, які продовжують поглинати генотип нації, обвалений жадливими спустошеннями ("повально й вирубкой") та вимушеним демографічними перекосами. А вже українці не тільки нищили фізично та висилали за межі краю, де частина їх асимілювалася, а й зачищали від автохтонного населення України заселяли розмаїтим, переважно безрідним, зросійщеним елементом, чужим для цієї землі і народу, історії і культури, мови й звичаєвості. Оскільки ж і тут виникали змішані шлюби, процеси деградації ширилися через різке порушення природного відбору якісних чинників власне українського народу та "засмічення" чужими біотичними агресіями. Це - також війна. Генетична.

Не біймося правди. У межах кожного етносу (народу), з одного боку, має місце процес накопичення базових якостей, що найбільш відповідають характеру доквіля та способу існування, з іншого - так чи інакше відбувається генетичний обмін з іншими етнічними групами. Життя є надскладним процесом, в якому внутривидова консервація-накопичення взаємодіє з біотичним вкравленням "інородного". Тільки коли цей процес природний, позитивні домінуючі риси етносу примножуються на внутривидовій матриці, яка за рахунок часткових запозичень зі сторони ніби розширюється. Коли ж вирубують цілі покоління й вигублюють цвіт нації, обладаючи те, що "залишилося", чужорідним і некондеційним, а то й явно "вибравкованим" біотичним матеріалом, починається обвальна негативна селекція. Етногенез навпаки, зі знаком мінус, у глухий кут. Домінуючі расові ознаки усталеної системної спільноти руйнуються й витісняються біотичним хаосом неструктурованих рецесивних ознак. Дані генетичні "уламки" чи й "сміття" не можуть бути подолані й знешкоджені цілісним народним організмом, бо його свідомо нищили й виморювали. Інакше кажучи, комуністична "Імперія зла" упродовж свого існування діяла щодо України як найбільший геополітичний селекціонер генетично від'ємного та сепаратор смерті.

І якщо Тарас Шевченко писав послання "І мертвим і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні моє дружнє посланіє" -

*І потече сторіками
Кров у синє море
Дітей ваших... і не буде
Кому помогати.
Одцурається брат брата
І дитини мати.
І дим хмарою заступить
Сонце перед вами...*

- то ми скажемо, що слова національного Пророка не були належно почуті. ХХ століття стало для України суцільним Страшним судом і ненароджені земляки є

загубленим народом України, який чисельно перевершив суціль. Така плата за перебування в імперії. Як тільки обрахувати відшкодування і за ненароджені покоління?

А як облікувати винародовлення України? "Соціалістична структура української нації складна. Це чотири типи: нордійський, понтійський, динарський і остійський."

У давноминулі часи, коли суспільство розвивалося природним шляхом, ці типи за своїм характером, природженими здібностями і своєю роллю в житті народу відповідали чотирьом кастам, або соціальним верствам. В Україні ієрархія цих каст мала такий вигляд: князь (король, гетьман), воїни (староукраїнські бояри, козаки), вільні хлібороби та міщани (землевласники, ремісники - власне "народ"), раби (наймити, прислуга). У кожній з цих верств існує певний тип звичок, виховання, поведінки, а отже - своя психологія, свій характер."

Градація - від лицаря і воїна до свинопаса чи гречкосія, з усіма перехідними варіантами. Насправді йдеться не так про розмежування кожного розвинутого суспільства, якому потрібні всі види діяльності (що й забезпечує внутрішня нерівність суспільства), як про відмінність ментальну, яка простежується на рівні фізичних типів. Психологія воїна і раба - різні стани, не без того, що воїни можуть заламуватися, а раби - повставати. Та ми про норму, усталеність, типологію. У визвольних змаганнях України головною ударною силою були саме селяни, які однак потребують належного військового вишколу, організації, забезпечення, централізованого керівництва, визначеної ідейної мети. Інакше кажучи, структуровану на всіх рівнях (від провінції до центру) національну еліту ніщо не замінить, хоча живильним середовищем усього є народна спільнота, органічно здатна, як у старій Україні, до дуже високих форм самоорганізації. Навіть за умов обмеженої чи зруйнованої державності українське суспільство на місцях мало чітку громадянську розбудову. Яка надолужувала відсутність державної надбудови. Тим не менше: кожному - своє, хоча, знову ж, це - не присуд. Рольова установка може змінюватися. Не хочеш бути рабом, не будь ним. Інша річ, як стати лицарем.

У згаданому порядку расові типи наступні: нордійський, понтійський, динарський, остійський. Звісно, це схема, хоча реальне життя набагато складніше й суперечливіше. "Расова структура України змінилася порівняно з Княжою добою. Нині 44% українців - це динарський тип, 27% - остійський, решта - близько 28,5% - це мішанина цих двох рас і лише незначна кількість (0,5%) понтійського та ще менше нордійського расового типу."

Найсучасніші генні теорії підтверджують думку про те, що українці зі століття в століття несли непоправні втрати найкращої частини свого генофонду. Це, безумовно, негативно вплинуло на їхніх нащадків, особливо якщо порівняти з тими народами, котрі розвивалися за законами природного відбору, коли залишалися кращі, міцніші представники нації.

Найбільшою шкоди українській нації завдало панування більшовицької диктатури з її ідеями безкласового суспільства (...). Галина Лозко. "Українське народознавство". (Київ. "АртЕк". 2006)

Маючи в основі "ідеальну" симетричність доктринального мислення, утопії політичні фантазми реалізуються в тотальній практиці різними формами насильства і смерті, в яких ці ідеї самі себе спростовують і самоліквідуються. Але це - філософський аспект "заперечення заперечень", який прагнули на свою користь звалтувати так звані марксистсько-ленінці, будучи власне живим втіленням цього принципу. Аж комунізм здох. Хоча на рівні історичної симетрії ще рефлексує.

Зі свого боку ми не схилили всерйоз сприймати комуністичну ідеологію, вважаючи її лише псевдонауковим "опіумом для народу" з метою задурення мас у жадобі світового панування. А що найбільші комуністичні вимішували людське вариво у червоній реторті розміром в одну шосту земної суші, й засвідчив намір комуністів, знищуючи генетично повноцінні народи,

Зам. №1272. Наклад: 30000 прим.

вивести "новую историческую общность - советский народ". Безрідний, зачатий на насильстві історії шляхом змішування давньої утопії з усіма формами тоталітарного насильства й знищення. **Червоний диявол надумав виварити свій "народ" способом граничного винародовлення расово повноцінних людських спільнот, і він таки домігся свого, хоча плід десятилітніх перейм смерті закономірно виявився мертвонародженням. Коли "Імперія зла" здохла, де був "советский народ"? На власних поминках. Хоча ще й досі ходить на жалоби в мавзолей "живішого з усіх живих" й лиє сльози біля кремлівської стіни плачу. За комунізмом.** У вас не виникають з даного приводу далекосяжні історичні алузії? Де то вже щось подібне було?

Живий труп "советского народа" зменшувально іменують "совком". Це стан емоційно-інтелектуального дебілізму, практично невиліковного. У хворого відсутня історична хромосома ЦБВН*, яку витіснив диявольський штучний імплантант з криптонімом СССР. Ми не жартуємо. Гальванізація трупа можлива, але процесів життя і розпаду це не зупинить. Ні, звісно, якщо добре забальзамувати, "приятно посмотреть". "Вспомнить. Повздохать. Пovyть". Як в останні місяці життя у Горках по-вовчому вив напіврозкладений сифілісом "дорогою Ильич", зиркаючи на нічний Місяць. Містика комуністичного божевілья? Але ж і досі червоний сатанілі ширить червону чуму способом утопійного магнетизму. Відомо, що безумством заражаються контактним способом. Спілкуючись з хворими.

І запамороченим землякам нашим

Ще кілька побіжних зауваг. Поширена імперська спекуляція каже, що Московщина - Росія не милувала і свої таланти. Трагічно загинули Пушкін і Лермонтов, Есєнін і Маяковський. Лише принагідно зауважимо, що їхня російська кровна вельми проблематична. "В доску русский" Есєнін - безумовно, угрофін (шущун, який носила його мати, фінський народний одяг; як, зрештою, і сарафан чи косоворотка). Саме прізвище Есєнін утворено від імені Еспіп. Маяковський - це зросійщене прізвище української шляхти - Міяковських. (Згадаймо Володимира Міяковського (1888 р.н.), літературознавця та історика-архівіста, у 1920 роках директора Центрального історичного архіву України ім. В. Антоновича в Києві, наукового співробітника УАН та дійсного члена Інституту Шевченківознавства, репресованого у 1930 роках по справі СВУ (згодом в еміграції в Німеччині та США, де провадив плідну наукову діяльність). Теза Маяковського: "Москаль, на Украину зубы не скаль". Хоча він же юродствував в комунізмі.

Тільки всі ті "русские гении" гинули від загальної мертвотної атмосфери Росії (яка уморила і Гоголя, і Веделя, і ще многих), сказати б, в індивідуальному порядку (щодо Есєніна та Маяковського - під знаком запитання).

Так, совети репресували відомого режисера Всеволода Меєрхольда (німець, що перейшов на православ'я) і в порядку якоїсь дикої помсти зарізали його дружину красуню-акторку Зінаїду Райх, колишню дружину Есєніна. Останній злочин списали на кримінальнички. Але це було з серії політичних розправ, а не з системи винародовлення - народознищення.

Великі повоєнні репресії впали й на єврейську культурну еліту. Одних (як голову Антифашистського єврейського комітету Соломона Міхаєлса, відомого актора, режисера і директора "Госета") по-звірячому вбивали потай, інших засуджували до розстрілу на інспірованих судилищах. Це були десятки осіб. Якщо ж зважити, що кожна людина культури - індивідуальність й неповторність у вищих духовних проявах, уявляється катастрофізм втрат. Потім розпочали процес "врачей вредителей", який ще до судилища зупинила дуже вчасна смерть Й. Сталіна. Судячи з усього, отруту вміли використати як для захмарного сходження вождя, так і для його повернення.

Того погрому євреї "любимой стране" не дарували. Хоча значна частина їхньої сметанки далі служила червоному режимові вірою-правдою. Дивує інше. Чому ні колись, ні тепер згуртоване єврейство не висунуло претензій і не зажадало відшкодувань за їхні втрати в совєцькій Росії, згодом СССР. Дане питання заслуговує на окрему розвідку.

Українські ж таланти винищували планомірно, послідовно й масово, що набрало тотальних форм у XX столітті. Вибіркові гоніння і репресалії в СССР мали місце проти "русских" (якими перейменовували всі перекинчики), але проти українців діяла не лотерея, а система виморювання і добивання. У совєцькій Росії Д. Шостаковича таврували за "сумбур вместо музыки" (до речі, дослівний переклад одного з нацистських закидів на адресу модерністів), А. Ахметова (справжнє прізвище - Горенко) обзивали "полумонахія - полублудница", її першого чоловіка - поета Ніколая Гумільова розстріляли за "білогвардійську контру" (навіть чи причетний), а їхній син Лев Гумільов, видатний мислитель-етнолог, карався "в местах не столь

* Царство Боже внутрі нас.

отдаленных". М. Цветаєву довели до самогубства (хоча і там - сімейна драма, чоловік - чекіст, трагедія із сином). Совєцьких "приннад" скоштував видатний релігійний філософ, математик, фізик і т. ін. Павел Флоренський, який загинув у 1943 році, і в тих же жорстоких краях побував майбутній академік-літературознавець і "предводитель культурного шовинізму" Дмитрій Ліхачов. Якого в студентські роки "заразив" давньоруською літературою нині майже забутий українець - академік Дмитро Абрамович. Що зветься, навчив!

Усе так. Тільки не ті форми і масштаби. "Русских" гнули, бувало й ламали. Українців же рубали під корінь. А що такі "сухі гілки" як Довженко чи Тичина залишалися для декоруму упокореності й вірогідданства на знак того, в що страхом можна перетворити великий талант, то се ж також далекосяжна політика дресури. Імперського раба. Їх знищили іншим способом.

Свої порахунки з "Імперією зла" мають усі народи СССР. Рулетка червоного диявола перетворювалася на криваву м'ясорубку для всіх, хто бажав зірвати світовий ва-банк. Зокрема для найкращих геополітичних гравців з числа богообраних, які з такої слушної нагоди вирядилися в хламиди інтернаціоналізму. Світова прем'єра в театрі червоного абсурду вартувала костюмованою трагікомедією? А коли вистава провалилася через недосяжність симетричної утопії й головні актори так чи інакше відійшли, врешті обвалився і сам театр "Імперії зла"!

Гаразд. Але ж хто проплатив "Русские сезоны" червоного диявола? Кому належить задум і загальна режисура? Автора! Автора на сцену! Якщо вже не можна на ешафот. Хто по ходу дії дописував сценарій і міняв місцями героїв, помергово скидаючи їх у прірву? Досягаючи повної симетрії!

Яким же чином у ту веремію втягнули Україну? Чи вона далася втягнутися? Забувши, що в центрі Європи не може бути хати скраю! А крайнім у геополітиці виявитися легко.

Усе це - загальні міркування. З претензією, аби не сказати гостріше, щодо себе самих мусимо закинути те, що українці досі не мають системного осмислення їхньої національної трагедії, з чітким й вичерпним формулюванням окремих складових по тематичних блоках - причини і наслідки, масштаби і форми, кати і жертви, втрати для України і набутки для окупантів, історична відповідальність, визначення і спосіб здобуття відшкодувань.

З даної тематики існує цілий корпус публіцистичної і документальної літератури, але нема того, що можна визначити як національну філософію національної трагедії, яка стала би універсальним об'єднувальним чинником для українства. Як Голокошт для тих же євреїв чи Геноцид для вірмен. А це, в свою чергу, питання універсальності української нації. Яка в стані глибокої посттоталітарної травми та внутрішньої розруки.

В Україні досі нема капітального концептуального дослідження про злочини проти українського народу. Окремі дослідження, наголосимо є. Як на нас, подвижницьку працю провадить київський історик Сергій Білокінь, на системному рівні деконструючи підготовку і здійснення, мету і засоби, форми і скерованість злочинів комуністичного режиму як форми тоталітарного управління СССР. Є інші цінні видання, огляд яких виходить за межі цього допису. Однак вони, сказати б, розпорошені в часі і просторі, видаються доволі мізерними тиражами і переважно набутком окремих подвижників-патріотів.

Відчувається відсутність продуманої і далекосяжної державної політики в контексті пізнання історичної трагедії України, потужного аналітично-інформаційного центру, матеріально-технічного забезпечення досліджень даної тематики, узагальнень, висновків, рекомендацій, вироблення національної тактики і стратегії в проєкті державної розбудови та самовизначення України в сучасному геополітичному просторі, де точиться все та ж війна цивілізацій. Гуманітарні академічні інституції щось і якось роблять для традиційної звітності, ховаючи суть стратегічної для України проблеми під ворохом історично не раз перелопаченого й переперілого матеріалу. Панорамного, перспективного, універсального бачення нема.

Чи все геть безнадійно? Йдеться про стан національного організму в цілому. Якби так, не було б сенсу писати даний опус. Але ситуація - наявність у структурі нинішнього зруйнованого українства менш ніж одного відсотка якісно елітарного расового чинника - з одного боку вкрай тривожна, з іншого - багато пояснює. Але не виправдовує. Моральний історичний рахунок українці мусять виставити самі собі, а геополітичний та матеріальний - своїм кривдникам.

Чи не замало менше процента для порятунку цілого? **Еліта - ніби стовбурні клітини нації, які здатні якісно оновити весь суспільний організм. І йдеться найперше про оновлення духовне, яке є визначальним щодо матеріальних чинників.** Є ідея, і є матерія. Є дух і плоть. Є животворяще і твориме. Є твориме і похідне. Є заєваска і мука. Є мука

і є визволення. Скільки треба солі для доброї випічки? Це - не рецепт. Тема для роздумів.

Тези і антитези Географія і роки

Цифри і факти. Гооди 1921 - 1923, 1932 - 1933, 1946 - 1947 років. Перший не вважають штучним, хоча це не так. Якщо К. Маркс розглядав насильство як "повивальну бабку історії" і засадничо сповідував терор як засіб здолання "старого світу", то саме В. Ленін є апологетом і практиком необмеженого - доктринального терору, "природною" формою якого йому бачився голод. Ще до Першої світової війни, коли Російську імперію спіткав голод, що траплялося періодично, Ленін виступив проти наміру однопартійців брати участь у консолідованих заходах для порятунку голодуючих, оскільки це суперечило наростанню революційних настроїв та соціальному вибухові.

Уже за уряду Леніна голод у Росії початку 1920 років був штучно викликаний свідомим і цілеспрямованим руйнуванням усього традиційного способу життя різних народів та соціальних механізмів царської імперії, яка, нагадаємо, традиційно експортувала зерно з "Юга Росії", себто з етнічної України. Цей голод охопив центральні райони Росії, у першу чергу Поволжжя, де, між іншим, компактно проживали великі українські хліборобські колонії. З Північного Сходу голод охопився і на Україну.

Ленінську науку голодомору Сталін розвинув до універсальної знищення "ворожих класів", а оскільки "клас", особливо хлібороба-годувальника, є органічною складовою народу, то під час штучного голоду 1930-х років йшлося про фізичне знищення саме народів, як цілісних етнічних організмів, їх біотичної сили та репродуктивної функції, а також - духовного геному. Голодомор був і в центральній Росії (знову ж, українські колонії), і на Кубані, і в Казахстані, де, на відміну від осідлих землеробів, виморювали кочівників. Втрати казахів: половина населення. Кочівники також не сприймали советів.

Повоєнний голод 1946 - 1947 років торкнувся переважно Сходу України та Молдавії (більшість населення - етнічні українці), що, знову ж, було подальшою помстою кремлівського керівництва "за зраду" в початковій фазі війни. Під час цього голоду розорена Західна Україна, як могла, рятувала Велику Україну і Молдавію, а та, нагадаємо, на правах автономії до 1940 року входила до складу УССР. Нинішнє Придністров'є, котре бажає "слитися с Россией" - політичний наслідок виродження соціуму голодом. Діагноз знаний: любов жертви до ката.

Штучний голодомор не є ексклюзивним винаходом так званих большевиків, але саме в їхньому застосуванні він став наймасовішим злочином проти людяності у даній категорії злочинів. (Згодом кількісний рекорд подолає комуністичний Китай, однак не пропорційно до чисельності всього населення.)

Сумарна тривалість усіх трьох голодоморів, точніше їхніх вершин, оскільки нестача харчів під советами була хронічною від 1917 року й становила родовий знак прокляття режиму, перевищує за тривалістю Другу світову війну. **Війна комуністичного режиму проти поневолених народів у межах СССР була довшою і запеклішою, ніж з нацистською Німеччиною. Звідси й кількість жертв.**

Антитеза. Чи практикувала штучний голод нацистська Німеччина? Не йдеться про оточеного супротивника (блокадний Ленінград, Варшава тощо), бо його знищення входить у правила війни. Оточених під Сталінградом німців ніхто також не годував. Та згадаймо про полонених червоноармійців, які масово гинули на початку війни від голоду. Головні причини: неймовірна кількість полонених і неготовність німецьких тилових служб для їхнього утримання. Концтабори. Залишаючи остеронь загалом розвінчані нюрнберзькі небилиці союзників, які потребують окремого розгляду, скажемо, що масова смертність від голоду мала в німецьких концтаборах певну синусоїду, яка сягнула піку в останні місяці до закінчення війни. На той час уся Німеччина лежала в румовищах (стратегічна авіація союзників спопелила понад тисячу німецьких міст), панував хаос, у самій Німеччині почався жорстокий - але не штучний! - голод. Розмежуємо відсутність продовольства (вимушена безвихідь) і його умисне вилучення (політика голодомору).

Гадаємо, в разі вже Трудомору слід вести мову про безумовний новаторський пріоритет (бодай в новій історії) "страны советов". **Трудомор торкнувся кількох десятків мільйонів осіб усіх вікових груп (точніша кількість невідома), поширився на одну шосту земної суші і тривав близько п'ятдесяти років.** Абсолютний світовий рекорд за всіма показниками. Як сказано, всі ті неміряні мільйони жертв не тільки були пограбовані, а й каторжно працювали в нелюдських умовах заклали нинішнє процвітання, ну дуже "демократичної" Росії.

Антитеза. Трудомору у нацистській Німеччині безумовно практикувався, хоча й був прямим запозиченням і блідою копією тричі червонопрапорного, орденів Леніна і Жовтневої революції совєцького "комуністического строительства". Третій Райх також будували як Тисячолітній, але не той розмах, не той масштаб, не ті "дерзновенья помислов". Навіть план

"Барбароса" (знищення СССР) передбачав окупацію совєцьких теренів лише до лінії Уралу, що безумовно було фатальною стратегічною помилкою. Для Гітлера і К*, які наче б марили про світове панування, край світу наставав на межі Європи з Азією. Для Сталіна ж і К? у перспективі він тільки там і починався. Інакше кажучи, у безнадійного, хоча й амбіційного, європейця Гітлера не було ані вічної мерзлоти Скрайньої Півночі, ані непрохідних Сибірських лісових гущоб, ані кам'яної пустелі Далекого Сходу, ані кочівних мертвих пустель Середньої Азії, куди на штурм "мінних полів" ворожої людини природи можна було б кинути армію штрафників у десятки мільйонів людей - від малого до старого. У Гітлера - ні стількох людей, ні природного полігону для знищення десятків народів, ні комуністичної величі. Дрібний дешевий плагіатор. Ефрейтор проти генераліссимуса!

Той же концтабір Освенцім, фактично система концтаборів та промислових підприємств, розташовані в поганій кліматичній зоні Польщі, але порівняти із "мертвими" зонами ГУЛАГу чи з поселеннями висилених на Скрайній Півночі, в Сибіру, на Далекому Сході - аж ніяк. Наразі оминаємо, що саме діялося в Освенцімі, яка там кількість жертв, чому концтабір використовували в цій якості і після вигнання німців, а музей концтабору Освенцім відкривали лише в 1956 році. І де саме і які музеї ГУЛАГу є в Росії? І скільки та яка людиність нині відвідує Освенцім і хто - зони ГУЛАГу?

Ми - про Трудомор. Його великий задум та втілення також були досягнуті в СССР не одразу. Початково знищення "ворогів народу" відбувалося безсистемно. Лише, як сказано, з появою генерального плану Н. Френкеля* про науковий Трудомор для системи ГУЛАГ - як внутрішньої проєкції СССР, як розвиток і практичне втілення "всеперемагаючого (включно із самим собою!) вчення", до десятиріччя "великого жовтня", у 1927 році, було досягнуто революційний прорив у народознищенні на користь комунізму. Хоча прикрі "оплошности" траплялися й пізніше. Приміром, завезли в якусь "глухомань" етап "зеків" у кільканадцять тисяч "контингенту", охорону та "сторожових" собак, а - вдарили ранні морози. Ні проїхати, ні пройти. Ні долетіти, ні доплисти. Навесні той етап відшукали, і - жодної живої душі. Вимерзли включно з конвоїрами та псами, яких так і не встигли з'їсти. "Го-ло-во-тяп-ство!" А скільки таких етапів?! А мало бути "го-ло-до-тяп-ство". "Хочеш кушати - тяпай кайлом!" Рий зубами канали та шахти, зігрівай вічну мерзлоту, вали вітвику тайгу.

Навіть у 1941 - 1942 роках, коли через несамовиті втрати червоної армії, в СССР розпочався, знову ж, штучний кадровий голод, у таборах ГУЛАГу, де вкалували - "Всё для победы над фашистскими Германией!" - смертність становила від третини всього контингенту в'язнів і більше на рік. Куди там показникам німецьких "таборів смерті", не кажучи про порівняльну чисельність. До речі, щоденні харчові раціони (калорійність, повноцінність їжі, її структура) у совєцьких і німецьких концтаборах одноозначно на користь німецьких. Аж поки в усій Німеччині запанував голод. Самі німці дошли, мов мухи.

Частина совєцьких "зеків" під час війни усе ж отримали змогу "искупить кровью вина репродиною". Приклад майбутнього маршала К. Рокосовського, якому під час слідства червоні костоломи "лише" повибивали зуби та пошкодили внутрішні органи, не типовий. Більшість учорашніх "зеків" потрапляли в так звані штрафні батальйони. Правда, на відміну від "чорно-світників", вони все ж мали обмундирування та легку стрілецьку зброю "со штыком". А вже позаду і перших, і других розташувалися "заградатряды" з кулеметами, які нещадно косили "бойцов переднего края" в разі їхньої пасивності чи, не дай боже, відступу. У двох - трьох атаках штрафбату не виживав ніхто. Скільки того "трупного м'яса" накопили німці, скільки свої, також не знає ніхто. Головне, що "байцы заградатрядов" та армійських каральних служб - нині шановні "ветераны ВОВ". Про те, що кількість репресованих у самій червоній армії під час війни сягає мільйона осіб, та ж - "мы за ценой не постоим".

Отак ми плавно переходимо до якісних показників Війно-чи Молохо-чи Мінномору. Виходячи з кількості втрат, ефективність кожного німецького піхотинця разів у двадцятьєро перевищувала "убойную силу" червоноармійця. Подібна ж диспропорція стосується й інших родів військ. Проте ми акцентуємо саме на свідомому знищенні в даному разі українського військового контингенту за допомогою ворога або ж - "мінною" тактикою.

Антитеза з боку нацистської Німеччини просто відсутня. Учасник Першої світової війни ефрейтор А. Гітлер, що мав поранення, мало не загинув у газовій атаці (чому й відмовився в подальшому від застосування бойових хімічних речовин), кавалер двох Залізних хрестів і прочая, у підметки не годився маршалу совєцького союзу, герою, кавалеру, згодом генераліссимусу Й. Сталіну, який пороху не нюхав і газом не дихав, але зумів стати диктатором побороночі і народозгубною "Імперією зла" і досі найшанованішою особою в "демократичній" Росії. Стількох же своїх поклав! Путін не дарма повернув мелодію гімну СССР.

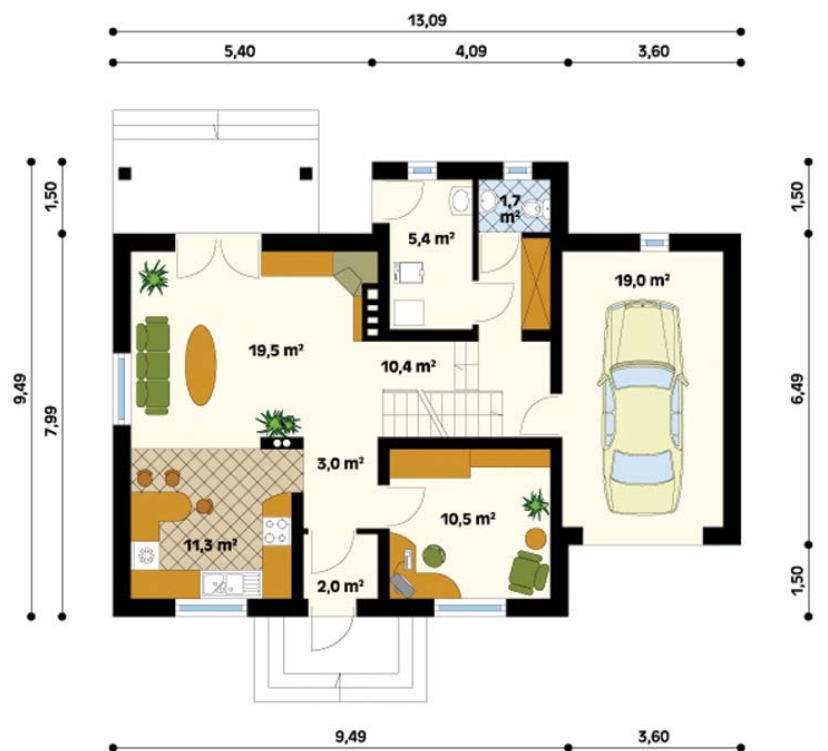
(Продовження в наступному номері)

* Не плутати нацистським з так званим Генеральним планом "Ост", який є вигадкою союзників для "Нюрнберзьких майстерінгерів".

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

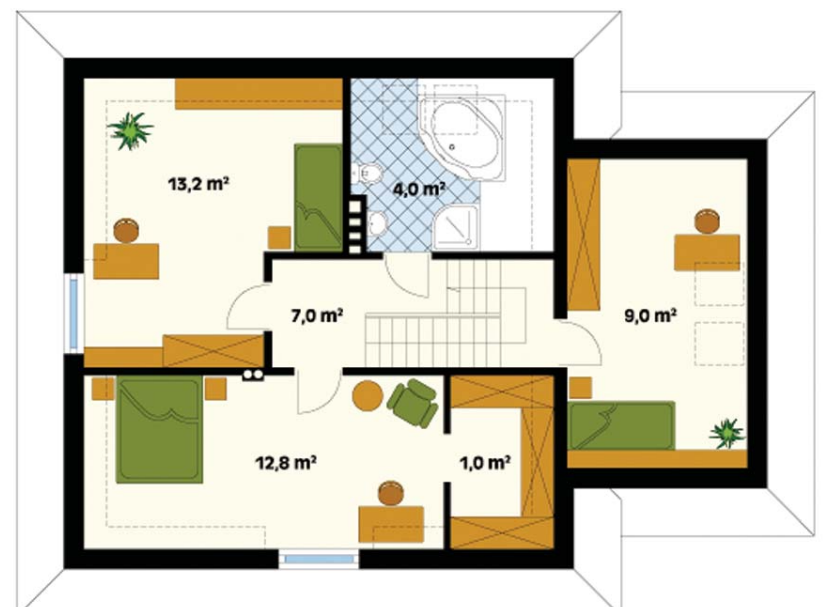

Площа забудови – 113,2 м²
Загальна площа – 129,8 м²
Мінімальні розміри ділянки – 20,09 x 18,49 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.

<http://www.domywstylu.eu/>